

SİYASİ GAZETE

WWW.TURKSOLU.COM.TR

SAYI: 657 50 TL

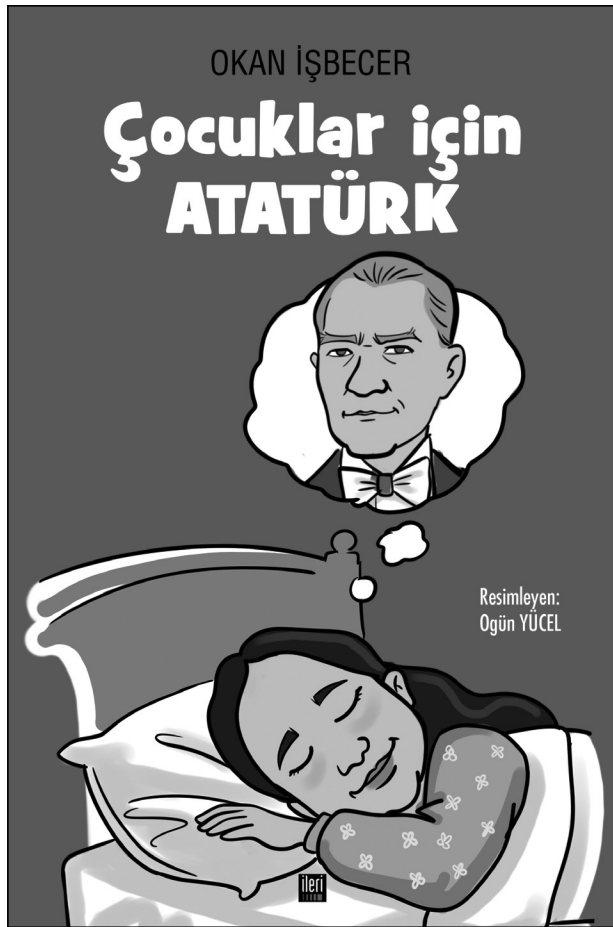
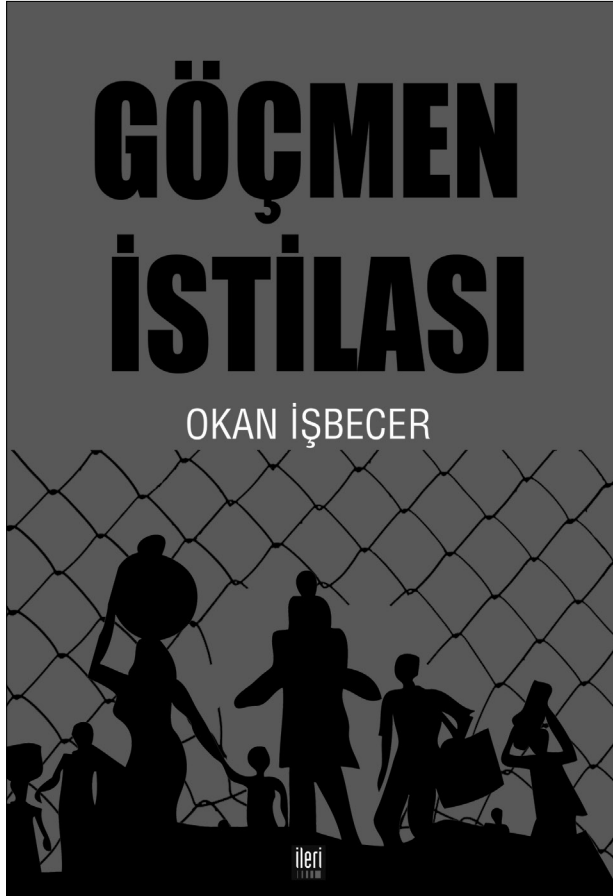
30/01/2026

Okan vatan toprağında

9 771303 488000

OKAN İŞBECER KİTAPLARINDA YAŞIYOR

www.ileriyayinlari.com

ileriyayinlari

ileriyayinlaricom

ileriyayinlari

İÇİNDEKİLER

BAŞYAZI

Okan İşbecer

Türk Solu, MHP-PKK ittifakını
19 yıl önce yazmıştı

3

Gökçe Fırat

Edirne'den Kars'a Erkin'den Okan'a

6

Gökçe Fırat

Okan'la son anlar...

8

Kaya Ataberk

Okan'ın ardından

14

Özgür Erdem

Yarım kalan sadece bir ömür değil,
yüreğimizdir: Güle güle Okan...

15

Ali Özsoy

Biricik Okan

16

Filiz Çakır

Yine rüya değil

18

Hazar Arısoy

Rahat uyu kardeşim

19

Oğuz Kağan Arısoy

Okan Abi'yi kaybetmek

19

Ozan Pekgöz

Okan İşbecer'i nasıl mı bilirdik?

20

Mehmet Sahil Derici

Kavgan kavgamdır

20

Hüseyin Ergül

Dimero

20

Sevim Tural

Okan'ımızı unutamayız

21

Rahime Cura

"Beyaz bir ses" oldu Okan

21

Sırrı Er

Okan İşbecer'in ardından

22

Espina Ayas

Bir Alp düştü

22

Hasan Seyfettin Teoman

Okan içimi yaktı

23

Mutlu Yılmaz

Okan Yoldaş ve ben

23

TÜRK SOLU Haftalık Siyasi Gazete

Yıl: 23 Sayı: 657
30 Ocak 2026
Fiyat: 50 TL

Sahibi ve Sorumlu
Yazışları Müdürü: İleri
Yayınçılık Reklamcılık
Ltd. Şti. adına
Fehmi Özgür Erdem

Genel Yayın Yönetmeni:
Ali Özsoy

YÖNETİM YERİ: İstiklal
Cad. İmam Adnan Sok.
Çağatay İşhanı. No:
11 D: 38
Beyoğlu - İstanbul

İstanbul İrtibat:
(0212) 268 32 94

Ankara İrtibat:
(0312) 446 63 21

e-posta:
iletisim@turksolu.com.tr

İnternet adresi:
www.turksolu.com.tr

Abonelik
Kişiler: 1.500 TL
Kurumlar: 3.000 TL
Yurtdışı: 400 euro /
400 \$

Abonelik servisi:
abone@turksolu.com.tr

Basıldığı Yer: MD Ofset
Matbaacılık Yayıncılık
Ltd. Şti. Yılanlı Ayazma
Sok. Yıldız Sanayi Sit.
No: 18/201

Zeytinburnu - İstanbul
Tel: (0212) 483 34 22
Sertifika No: 50194

TÜRK SOLU'nda çıkan
tüm yazıların hakları
saklıdır. İzin alınmadan
ve kaynak gösterilmeden
çoğaltılamaz, dağıtım
yapılamaz.

Yayın türü: Yaygın
süreli.

ISSN:
9771303488000

Yayınlanması için
yazılarınızı yazi@turksolu.com.tr adresine
gönderebilirsiniz.

OKAN İŞBECER

BAŞYAZI

Türk Solu, MHP-PKK ittifakını 19 yıl önce yazmıştı

Okan İşbecer'in son yazısı...

5 Ocak 2026 tarihinde yayınlamayı planladığımız
657. sayı için hazırladığı yazısı...

MHP milliyetçi değil Kürt-İslamcıdır

Yaşadığımız son açılım günlerinde en çok tartışılan konulardan biri de MHP ve **Bahçeli**'nin bu açılımın hazırlayıcısı ve sözcüsü olmasıdır.

O kadar ki **Erdoğan** ve AKP bile açılımı sahiplenme noktasında **Bahçeli** ve MHP ile yarışmıyor.

Türkiye'de pek çok siyaset erbabı, yorumcu, gazeteci vs. herkes ağzı açık MHP ve **Bahçeli**'yi izlerken bir tek *Türk Solu* ve gazetemizin iyi okurları MHP ve **Bahçeli**'ye şaşırmadılar.

Çünkü *Türk Solu*, 2007 yılından beri MHP'nin milliyetçi bir parti olmadığını, Türk-İslamcı değil Kürt-İslamcı bir parti olduğunu, PKK'ya karşı değil, PKK ile kardeş olduğunu yazıyor.

MHP'nin Kürt-İslamcılığı, bugün su yüzüne çıkmış bir durum değildir. Kürt-İslamcılık, kuruluşundan beri MHP'nin ideolojisidir ve genlerine işlenmiştir.

MHP'nin kuruluşundan beri en önemli ideolojik referanslarından biri olan

Ahmet Arvasi, bir Nakşibendî Kürt şeyh ailesindendir ve Kürt Nakşiliği olan Halidîliğin önemli isimlerinden biridir.

12 Eylül'den sonra Türk-İslam sentezini kendine ideoloji olarak kabul eden MHP, 2000'li yıllardan sonra, özellikle AKP iktidarıyla birlikte aslına rücu etmiş, Kürt-İslamcı olmuştur.

Başyazarımız **Gökçe Fırat**, 5 Mart 2007 yılında gazetemizin 129. sayısında yazdığı "*Kürt-İslam faşizminin tarihsel gelişimi*" başlıklı yazısında AKP, PKK ve MHP'nin aynı ideolojik kökten geldiğini yazmıştı:

"Türkiye'de Şeriatçı hareketin temelinde **Said-i Kürdi** bulunmaktadır. Kendisi hem Kürtçü, hem de Şeriatçıdır.

Said-i Kürdi'nin arkadaşı **Şeyh Sait** ise tüm Kürtçü hareketlerin kökenidir.

Aynı şekilde MHP'nin temel referansı Arvasi Şeyhi de Kürt'tür."

Atatürkçülüğün ve solun ezilip, yerine Türk-İslamcı ideolojinin egemen olması için 12 Eylül faşist rejimi üzerine düşeni

yapmıştı. Şimdi de AKP'nin kurduğu baskı rejimi, 2000'lerin ilk yıllarında yeniden yükselen Atatürkçü, ulusal, laik muhalefet birikimi Kürt-İslamcılıkla ortadan kaldırmaya çalışmaktadır.

Bu yolda MHP de Kürt-İslamcı özene dönerek üzerine düşeni yapmaktadır.

"MHP-PKK kardeşliği"

22 Temmuz 2007 tarihinde yapılan seçimlerin en önemli sonucu, PKK'nın Meclis'e girmesiydi. O zamanki adıyla DTP'nin desteklediği sözde bağımsız adaylar Meclis'e girmişti.

Meclis açılmadan günler öncesinde tartışma başlamıştı. MHP ile PKK desteğiyle meclise girenler karşılaştığında ne olacaktı?

Tabi bu soruları soranlar da genel kanıya uygun olarak MHP'nin milliyetçilik yapacağını, Meclis'te sürekli PKK'nın desteklediği vekillerle kavga edeceklerini düşünüyorlardı.

Öyle ya, **Bahçeli** seçim öncesinde meydanlarda ip

atıyordu. Güya Apo'yu asacaktı!

Meclis açılışında **Bahçeli** ve kıdemli Kürtçü **Ahmet Türk** genel kurulda karşılaştığında ne oldu dersiniz?

Ceketinin önünü ilikleyen **Bahçeli**, **Ahmet Türk**'ün elini sıkıttı!

Bu, elbette basit bir nezaket gösterisinden ibaret değildi. Bu, MHP'nin Meclis'te PKK'ya hiçbir zorluk çıkarmayacağını ilanıydı.

Bir yıl sonra 2008'de, Birinci Meclis'te düzenlenen 23 Nisan töreninde azılı Kürtçü **Hasip Kaplan**'ı elinden tutup, "*Gel Hasip, Meclis'in renklerini beraber tamamlayalım.*" diyen de aynı **Bahçeli** değil miydi?

Apo idamdan yırtarken iktidar ortağı olan **Bahçeli**, şimdi de mecliste PKK'lara dokunmayacağını, onlarla el ele vereceğini ilan ediyordu. O gün **Ahmet Türk**'ün elini sıkıyan **Bahçeli**, bugün **Apo**'yu Meclis'e davet etmekten çekinmemektedir.

Türk Solu, **Bahçeli-Ahmet Türk** tokalaşmasını 13 Ağustos 2007 tarihli 149. sayısının kapağına taşımıştı: "*Alın size Kızıl elma! MHP-PKK kardeşliği*".

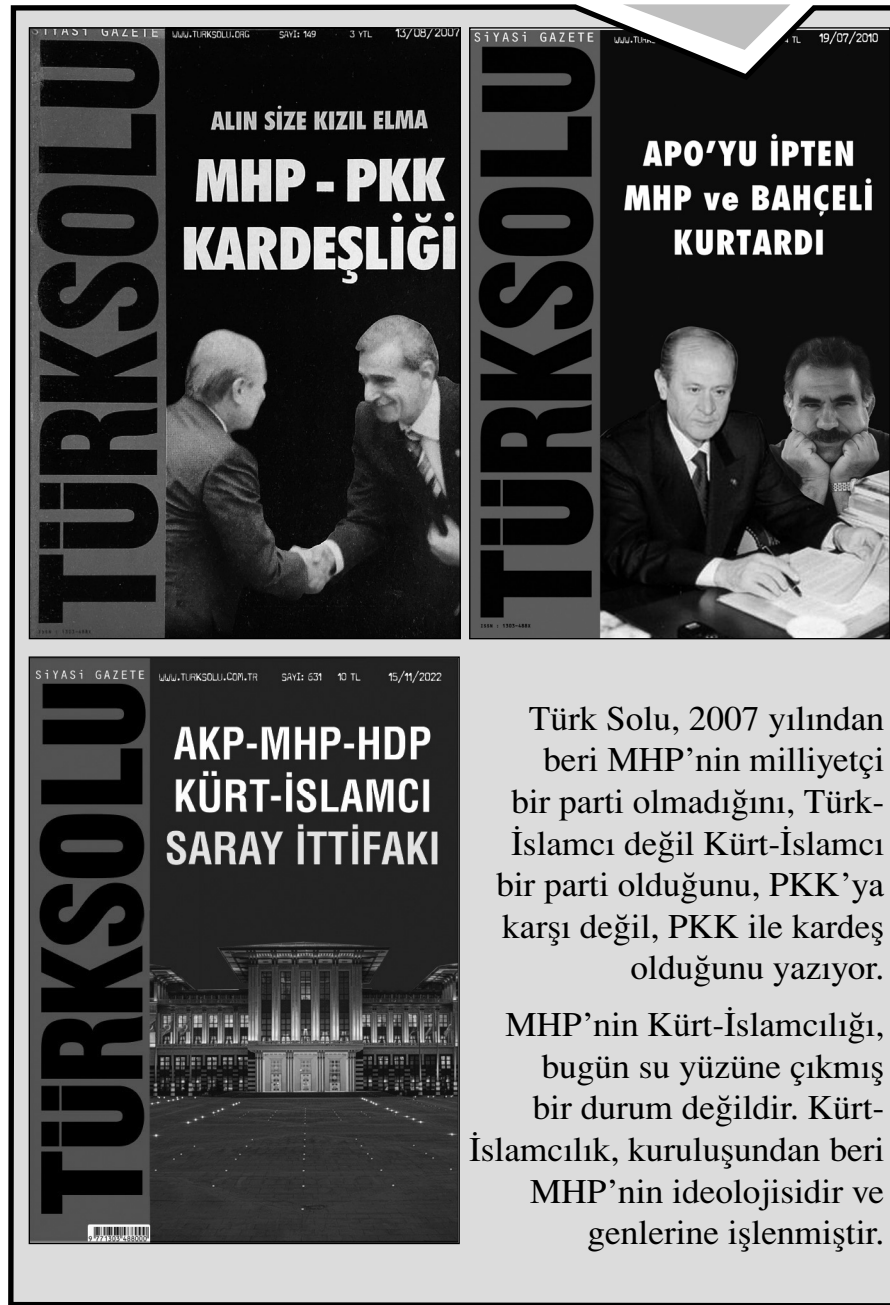
Özgür Erdem'in yazdığı kapak yazısında MHP'nin **Ahmet Türk**'le el sıkışmasının hiç de yadırganacak bir hareket olmadığını, çünkü ideolojik köken olarak ikisinin de aynı olduğunun altı çiziliyordu:

"DTP'nin (ve tüm Kürt örgütlerinin) doğal önderlerinden birisi **Şeyh Sait**'tir. **Şeyh Sait**, Kürt ve Şeriatçidir. Nakşi şeyhidir.

MHP'lilerin de 'çağımızın Yesevîsi' diye saygı duydukları, resmini il ve ilçe binalarına astıkları **Şeyh Arvasi** de Kürt ve Şeriatçidir. Ne büyük tesadüf ki, o da Nakşidir."

Yazıda vurgulanan noktalardan biri de her iki örgütün ABD tarafından kurulmuş olmasıydı. Aynı elin kurduğu, aynı ideolojik referanslara sahip iki örgüt Meclis'te tokalaşmayacak da ne yapacaktı?

Ayrıca seçim sürecinde **Bahçeli**'nin Güneydoğu'da Kürtçe

propagandayı serbest bırakması, MHP'nin Diyarbakır il başkanının kongrede Kürtçe konuşması da MHP'nin bölücülüğe karşı olmadığını örnekleriydi.

"Apo'yu ipten MHP ve Bahçeli kurtardı"

19 Temmuz 2010 tarihli *Türk Solu*'nun 290. sayısında, yine kapaktan **Apo**'yu ipten alanın MHP ve **Bahçeli** olduğu vurgulanıyordu.

Bilindiği gibi 2009-2015 yılları arasında ilk ihanet açılımı gündeme gelmişti.

AKP'liler "*Kürt sorununda çok güzel şeyler olacak*" diye **Polyanna** edasıyla ortada dolaşırken, Habur rezaleti yaşanırken, bebek katili barış güvercini olarak sunulurken, MHP ve **Bahçeli** ülkede olup bitene

Türk Solu, 2007 yılından beri MHP'nin milliyetçi bir parti olmadığını, Türk-İslamcı değil Kürt-İslamcı bir parti olduğunu, PKK'ya karşı değil, PKK ile kardeş olduğunu yazıyor.

MHP'nin Kürt-İslamcılığı, bugün su yüzüne çıkmış bir durum değildir. Kürt-İslamcılık, kuruluşundan beri MHP'nin ideolojisidir ve genlerine işlenmiştir.

karşı üç maymunu oynuyordu. Meydanlarda ip atıp oy isteyenler, PKK'ya karşı, ihanet sürecine karşı tek bir laf etmiyor, sokağa çıkıp tepkisini göstermediği gibi Türk milletini sokaktan uzak tutmaya çalışıyordu.

Türk milletinin sesi yine *Türk Solu* kanalıyla yankılandı. Başlattığımız "*İdam cezası geri gelsin, Apo asılsın*" kampanyası tüm ülke çapında ses getirdi ve her görüşten kişiyi kendine çekti.

Herkesin açılımcı olduğu günlerde *Türk Solu*'nun PKK'ya ve çözüm sürecine karşı çıkması dengeleri değiştirmişti. Artık **Apo**'nun idamı konuşulurken, **Apo**'nun nasıl idamdan kurtulduğu da sorgulanıyordu.

Apo'yu idamdan kurtaran **Bahçeli** ve MHP idi.

Genel Yayın Yönetmenimiz

Ali Özsoy, "*Apo'yu ipten kurtaran MHP ve Devlet Bahçeli'dir!*" başlıklı yazısında **Apo**'nun **Bahçeli** eliyle idamdan kurtulduğunu, altında **Bahçeli**'nin de imzasının olduğu hükümet kararnamesiyle gösteriyordu.

Belgeye göre hükümeti oluşturan partiler, AİHM'in isteği doğrultusunda **Apo**'nun idamını "*bir süreliğine*" erteliyorlardı. **Bahçeli** de o dönem yaptığı açıklamada "*Apo'yu bize astırmadılar.*" demişti. Bu hem doğru, hem de yalandı. AB, AİHM bahaneydi. **Apo**'yu astırmadılar, çünkü asılmasını ABD istemedi. MHP de ABD'nin kurduğu bir örgüt olarak "*kurucu önder*" lerinin talimatını yerine getirdi.

Ali Özsoy'un altını çizdiği bir nokta daha vardı. MHP ve **Bahçeli**, istese AB'ye Uyum Yasaları Meclis'ten geçmeden hükümetten istifa edip seçime gidebilirlerdi. Ancak **Bahçeli**, yasa geçtikten sonra hükümeti dağıttı ve seçime gidildi.

Bahçeli, yasa geçmeden önce hükümeti dağıtsa, hem AKP iktidara gelemeyecekti, hem de **Apo** idam edilecekti. Ama **Bahçeli** hem **Apo**'yu kurtardı, hem de AKP'yi iktidara taşıdı.

"AKP-MHP-HDP Kürt-İslamcı Saray ittifakı"

Gelelim güncel meselemize...

Bahçeli, 1 Ekim 2024 tarihinde Meclis'in açılışında DEM Parti Eş Genel Başkanı **Tuncer Bakırhan**, DEM Parti Grup Başkanvekili **Sezai Temelli**, DEM Parti Van Milletvekili **Pervin Buldan** ve DEM Parti Ağrı Milletvekili **Sırrı Sakık** ile el sıkışmıştı.

22 Ekim 2024 günü MHP Grup Toplantısında konuşan **Bahçeli**, teröristbaşı, bebek katili **Apo**'yu Meclis'e, DEM Parti grubunda konuşmaya davet etmişti.

Türk Solu, **Bahçeli**'nin ihanet açıklamasından 4 yıl önce, 15 Kasım 2022 tarihinde çıkan 631. sayısında ikinci ihanet açılımını manşete taşımıştı: "*AKP-MHP-HDP Kürt-İslamcı Saray ittifakı*".

Türkiye'de dönem dönem ısıtılıp

Edirne'den Kars'a Erkin'den Okan'a

► **Okan**'la ne zaman tanışmıştım?

Bu sorunun bir cevabı yok bende.

Çünkü O hep vardı.

30 Ocak 2000 tarihinde **Türk Solu** hareketini başlatırken yanımdaydı.

O'nu toprağa verdiğimiz güne kadar da hiç ayrılmadı.

Öyle ki hastanede, O yoğun bakımda içeride yatar biz dışarıda O'nu beklerken bile sanki büroda diğer odada gibiydi...

Türk Solu'nun son büyük toplanması hastanede idi.

Ve hep olduğu gibi O da yine bizimle idi.

Türk Solu, devrimci bir hareket.

Deniz Gezmiş'lerin mirasçısıyız ve onların ettiği yemini ederek gireriz harekete:

"Biz devrimciler olarak...

Sayımızın azlığına, düşmanın çokluğuna bakmadan,

bıkmadan, yılmadan, yorulmadan

Tam bağımsız ve gerçekten demokratik Türkiye için

bizi mahvetmek isteyen emperyalizme,

bizi yutmak isteyen kapitalizme karşı,

son nefesimize kadar mücadele edeceğimize,

devrimci şerefimiz üzerine ant içeriz."

Herkese nasip olmazdı bu yemini tutmak.

Okan, andını tuttu.

Son nefesine kadar.

Türk Solu'nun ilk kaybı Erkin'di. Bizi bırakıp gittiğinde henüz 23 yaşındaydı. Okan ise onun yaşadığının iki katı kadar yaşadı. Erkin'in mezarı başında verdiğimiz sözü tutarak ayrıldı aramızdan. Ali, güzel yakalamış aradaki bağlantıyı; Erkin'i Edirne'de vermiştik toprağa, Okan'ı ise Kars'ta. Edirne'den Kars'a...

Okan kimileri için bir görev adamıydı.

Elbette öyleydi.

Ne iş verirsene ver, yapardı.

Yazı mı yazılacak, oturur yazar.

Kitap mı çıkartılacak, oturur hazırlar.

İl dışına çalışmaya mı gidilecek, neresi olduğu fark etmez, o akşam bavulu hazırır.

Yük mü taşınacak, palet mi yapılacak, taşır.

Abonelere mi gidilecek, gider.

Nöbet mi var, tutar.

Aylarca bir ilde bir büroyu tek başına beklemek mi, bekler.

Kavgı mı var, oradadır.

Paramız mı yok, olsun idare eder.

Yorgun mudur, dayanır.

İşin büyüğüne küçüğüne bakmaz, kendi kapasitesinin yetip yetmeyeceğine de, hoşuna gidip gitmeyeceğine de, iş varsa birisi onu yapacaktır, ona düşüyse demek ki o yapacaktır.

Bu kadar basittir hayat.

Madem ki seçimini devrimcilikten yana yapmıştır, iş orada bitmiştir.

Mesele sonsuza dek kapanmıştır.

Her devrimci adayının beynini kurcalayacak şeytana kapıyı kapatmıştır ve andını bozanlar hayatta hiçbir zaman huzur bulamazken o hep devrimci huzurla yaşamıştır.

Cezaevine gönderdiği bir mektubunda şöyle yazmıştı:

"Bizim ailede öyle doğum günü kutlama geleneği falan yoktu. Sonradan yeğenlerle falan kutlanmaya başlandı.

Hatta ben ilk doğum günümü sizlerin arasında kutlamıştım. O gün çok anlamlı gelmişti bana. Ailemin dışında ikinci bir aileye kavuşmuş gibi hissetmişim. Sonrasında da bu böyle sürüp gitti.

Sen içerideyken bile bizleri hiç unutmadın. Özel günlerimizde hep hatırladın, kutladın. Bizi hep iyi hissettirdin, hep özel hissettirdin. Beni bu güzel aileye kattığın için sana hiç teşekkür edemedim.

Bizi sıradan insanlardan ayırıp devrimci birer nefer yaptın. Yaptığımız, yazdığımız, söylediğimiz her şeyin tarihte aksetmesini sağladın. Hayatımıza çok büyük bir dava, çok büyük bir anlam kattın.

Hem kendi adıma bana kattığın tüm güzel şeyler için hem de ülkemize, Atamıza karşı sorumluluğunu yerine getirmek için çektiğin cefaya, ayrılığa, hasrete sonsuz teşekkür ediyorum."

Bu mektubu bana İzmir'den yollamış, demek görev yeri o gün İzmir'miş.

Hayatının özeti bu mektuptur.

Devrimci olmuştu, mutlu olmuştu.

Hayatın anlamını ünvanlarda, koltuklarda, maaşlarda, garantili yaşamlarda bulanlardan değildi kısaca.

Reddettiği düzenin adamı olmayacaktı.

Olmadı da.

Türk Solu yola koyulduğundan beri **Okan** hep vardı.

Hiçbir zaman ön planda olmadı.

Sessiz karakterine uygun bir sıra neferiydi.

Onu en son tanıyanlardan **Sırrı Er** bunu harika anlatmış:

“Bazı insanlar vardır kalabalıklar içinde fark edilmezler ama yokluklarıyla bir boşluk açarlar. Gürültü yapmazlar, kendilerini öne çıkarmazlar, fakat çekildiklerinde geriye sessiz bir eksiklik kalır: **Okan İşbecer** işte böyle bir insandı.”

Şimdi tam olarak o sessizliğin içindeyiz ve bir muhasebe yapıyoruz.

30 Ocak'ta **Türk Solu** hareketi 26. yaşına basacak.

Her yıl 30 Ocak paylaşımını **Okan** hazırlardı.

Bu yıl o hazırlamayacak.

Birlikte değilsek eğer, her 30 Ocak'ta mutlaka arar, kutlardı.

Bu yıl arayamayacak.

Bu 30 Ocak ilk defa onsuz olacak.

26 yıl hiç kolay geçmedi.

Büyük bir kavga ile, can pahasına kurulan bir hareketiz.

AKP'sinden PKK'sına kadar etrafımız hep güçlü ve kalabalık düşmanlarımızla çevrili oldu.

Günü geldi canımızı almak için saldırdılar, **Okan** kafasını sınırlara uzatmakta tereddüt etmedi.

Dost diye bildiklerimiz zoru görünce bizi tanımaz oldu.

İçimizden kimileri firar etti.

Kimileri hep uzaktan seyretti.

Kimileri adı ile vardı da canı ile yoktu.

Ama **Okan** hep vardı.

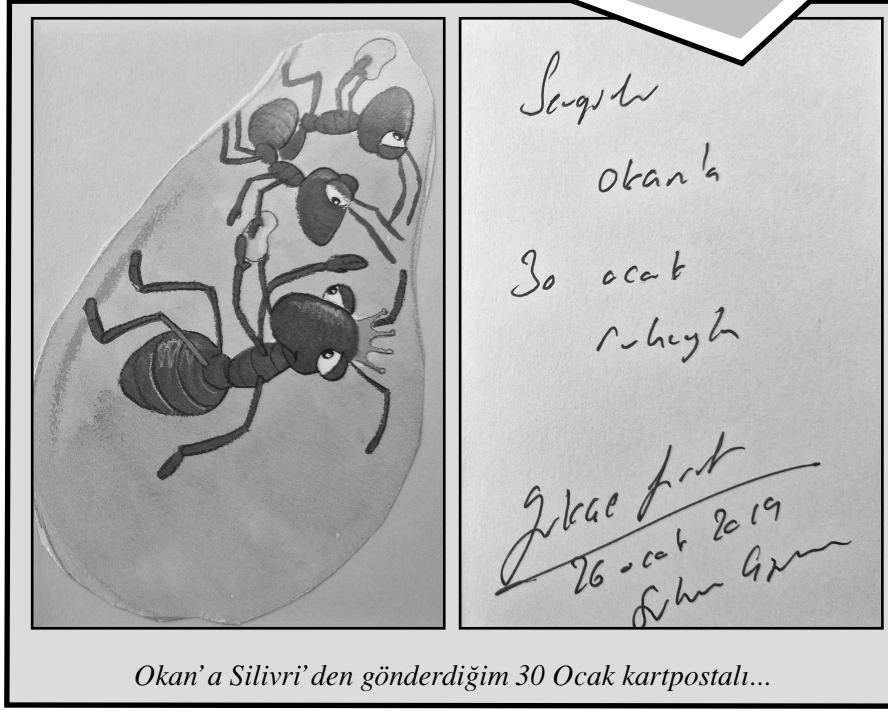
Türk Solu onun ailesiydi ve bırakmazdı.

Nâzım'ın şiirlerindeki halktandı O, inandığı davayı bırakmayanlardan.

Ve en önemlisi inandığı insanı bırakmayanlardan.

Türk Solu her 14 Şubat'ta Babürlüler gününü kutlar.

Çünkü 14 Şubat bizim için Sevgililer Günü değil **Babür**'ün

Okan'a Silivri'den gönderdiğim 30 Ocak kartpostalı...

doğum günüdür sadece.

Babürlü olmak ne demektir bir tek biz biliriz.

Pirim Kadirov'un *Son Timur* adlı destansı romanı **Babür**'ü ve Babürlüleri anlatır.

Yıllar önce bir yazımda şöyle demişim:

“Aşkın ilk kanununu daha babasını kaybettiğinde, tüm devletin yükünü 13 yaşında omuzladığında öğrenmişti, asla yıkılmamak.

O kendisi için değil bir davayı yaşatmak için vardı.

Ve bu yolda kendi varlığını davasının varlığına feda etmek tek yoldu.

Demek ki aşkın ikinci kanunu feda etmektir.

Tarihin en zorlu devlet kurma sürecine atılan bu küçük ama yürekli çocuk büyüdükçe değişmeyen bir kişilik yarattı.

Aşk aynı zamanda inandığı yoldan dönmemeği.

Aşk sözünün eri olmak ve sözünü tutmaktır.”

İşte bu nedenle biz kendimizi Babürlüler olarak görürüz.

Babür'ün imparatorluk kurma hikayesi öyle sancılı olmuştur ki:

“Babürlü erkekleri ise her yıkılıştan ayağa kalkar ve zor durumdaki devleti bir daha kurarlardı.

Devletin ilk kurucusu **Babür**,

kaç defa tahtını kaybetmişti ama fedakar bir avuç insanla yeniden kurmuştu devletini.”

Okan, beni yalnız bırakmayan, bana inanan o bir avuç insandan biriydi işte.

Son Babürlülerdendi.

Espina da onu en geç tanıyanlardan, **Türk Solu** hareketine en son dahil olanlardan ama nasıl hissetmişse şöyle yazmış:

“Kalabalık dağılınca da aynı yerde duranlardan...”

Sessiz kaldığı yerde bile tarafı belliydi.

Çünkü **Okan** yönü şaşanlardan değildi.”

Etraf kalabalıklaştıkça öylece geride sessizce beklerdi.

Ve kalabalığın her dağılıpında yanımdaydı.

Hani iyi gün dostu, kötü gün dostu derler ya, o iş öyle değildir. Kimileri kötü günde bırakır sizi, kimileri ise kötü günlerde yanınızda olur da sonrasında bırakır.

Okan için iyi gün kötü gün yoktu, her gün aynıydı onun için ve her gün yanımdaydı.

Gerçekten de yönü hiç şaşmazdı.

Hep doğru tarafta ve doğru yerde olurdu.

26 yıllık siyasi yolculuğumuzda hep doğru siyasetin yanımdaydı. Benim yanımda olduğu için, bana bakarak değil ama.

Siyasi kavrayışı benimki kadar netti, dostu düşmanı anında anlar, neyi destekleyip neye karşı çıkacağını tespit eder, elinden geldiğince yerine getirirdi.

Okan gibi yaşamak herkese nasip olmazdı.

İstedığı gibi, inandığı gibi yaşadı.

Başkalarının inandığı, inandırdığı hayatı yaşamadı.

Dosdoğru bir hayat.

Kendisi için doğru bir hayat, başkaları için değil.

Bir insan daha ne isterdi ki?

O sadece ve sadece **Türk Solu** için yaşardı.

Kimileri düzenli bir maaş isterdi, **Okan** için para anlamsızdı.

Kimileri bir güvence isterdi, **Okan** buna gülerdi, hayatın güvencesi mi olurdu.

Ve işte hayatın gerçekten bir güvencesi yoktu.

Ölüm bir gün gelir sizi bulurdu apansız.

Ölüme çare yoktu.

Sonunda nasıl yaşadığınız kalırdı geriye:

Inandığınız gibi mi, and içtiğiniz gibi mi...

Türk Solu'nun ilk kaybı **Erkin**'di.

Bizi bırakıp gittiğinde henüz 23 yaşındaydı.

Okan ise onun yaşadığının iki katı kadar yaşadı.

Erkin'in mezarı başında verdiğimiz sözü tutarak ayrıldı aramızdan.

Ali, güzel yakalamış aradaki bağlantıyı; **Erkin**'i Edirne'de vermiştik toprağa **Okan**'ı ise Kars'ta.

Edirne'den Kars'a...

Türk Solu'nun iki kaybı, ülkenin iki ucunda nöbet tutuyor adeta.

Onlarla birlikte **Türk Solu** idealleri toprağa tohum olarak düşüyor.

Bir gün elbet çiçek de açacak! ◀

Okan'la son anlar

1 Ocak 2026.

Saat 11:26.

Yılın ilk telefonu çalıyor.

Arayan **Kaya**.

Sesi telaşlı, "**Okan fenalaştı**" diyor.

"**Hemen hastaneye götür**" diyorum.

"**Taşıyamıyorum, durumu kötü**" diyor.

Aklıma ilk gelen bir şeker koması.

"**Hemen ambulans çağır**" diyorum; "**ben de geliyorum.**"

Filiz'le hemen fırlıyoruz, taksiye biniyoruz, neyse ki evlerimiz yakın.

Saat 11:42'de kapının önündeyiz ve ambulans kapıda, bizden önce gelmiş.

Yukarı çıkıyorum koşturarak, sağlık görevlileri başında ama **Okan** baygın.

Şeker normal, kalp çalışıyor ama

Cenaze inanılmaz acı. Herkes ağlıyor. Ailesi perişan. Biz de öyle, kimse ağlamasa da herkesin içi kan ağlıyor. Kars'ın inanılmaz soğuğu belki sadece ayak parmaklarımızı değil yüreğimizi de donduruyor.

Okan kendinde değil.

Sesleniyorum cevap yok.

Sağlık görevlisi, "**muhtemelen inme**" diyor.

O an benim de yüreğime iniyor.

Bunun bir baygınlık değil de koma olduğunu ancak hastanede anlayacağım.

Sedyeyi getiriyorlar, yatırıyoruz, aşağı indireceğiz.

Ben ve **Kaya**, üç de sağlık görevlisi güçlükle iniyoruz merdivenleri, ambulansa yerleştiriyoruz.

Ambulansta olması iyi, Bakırköy Sadi Konuk hemen yanımızda,

"**mutlaka müdahale ederler**" diye rahatlatmaya çalışıyorum kendimi.

Ama Sadi Konuk'un MR cihazı çalışmıyor, Aydın Üniversitesi'nin Florya hastanesine götürüyorlar.

Kaya ambulanda **Okan**'ın yanında.

Biz **Filiz**'le sokakta.

Bu defa taksi yerine ablam **Deniz**'i arıyorum, O da bizim sokakta oturuyor.

– Hemen bizi al!

Deniz alışkın bu tür acil telefonlara ve felaketlere.

Apar topar geliyor.

Hastaneye vardığımızda saat

12:25.

Aydın Üniversitesi'nin inme birimi varmış ve tesadüfen bizden önce başka bir vaka için uzman doktorlar ameliyattaymış.

Okan'a MR çekiyorlar, doktorlar gelip bilgi veriyor, ameliyata alacaklar.

Hazar'ı arıyorum bilgi vermek için, doktor ne de olsa. Ama konuşmayı tamamlayamıyorum.

Bir saatlik bir boşluğa yuvarlanıyorum.

13:40'ta anjiyoya alıyorlar.

15 dakika sonra çıkıyorlar, "**açtık**" diyorlar "**damarı**" ama bir şey diyemezlermiş, 24 saat beklemek gerekirmiş, "**sabahki MR'da göreceğiz**" diyorlar.

Umutlanıyorum, umutlanıyoruz.

O gece hastanede ilk nöbeti biz tutuyoruz **Filiz**'le.

Sabaha karşı MR'a götürüyorlar, hemşireler bize gösteriyorlar neyse ki.

Derin uykuda.

Ama sanki rahat bir uyku.

Umutlanıyoruz onu böyle görünce.

Fakat ertesi sabah umutlarımız sönecek, doktorlar hasarın büyüklüğü karşısında şaşkın, beynin tam merkezindeki ana damar kapanmış, beynin neredeyse çoğu ölmüş.

Doktor filmi gösteriyor, “hiç umut yok” diyor.

Aşağı iniyorum.

Arkadaşlara doktorun dediklerini aktarıyorum.

Sonra yine bir saatlik boşluğa yuvarlanıyorum.

Okan'ın İstanbul'da yaşayan ablası **Sara** ve yeğeni **Gökçen** İstanbul'da yaşıyorlar ve başından beri hastanedeler.

Sonra Kars'tan **Tuncer** abisi ve İzmit'ten **Ali** abisi geliyor.

Son olarak ona annelik eden **Sakine** ablası Kars'tan.

Okan'ın biricik **Azem**'inin annesi, yeğeni **Beyhan** ise Kars'ta. Ailenin ve sürecin idaresi onda.

Türk Solu'ndan arkadaşları, ailesi, akrabalar, sevenleri ile 5 günlük hastane nöbeti.

5 Ocak akşamı hastanede yalnızız. Herkesi eve yollamışız dinlenmeleri için.

Doktorların verdiği mühlet sabaha dolacak diye bekliyoruz.

Ama sabaha kalmıyor.

Saat 19:00 gibi doktorlar kapıyı açıp bilgi veriyorlar, “kalbi durdu, müdahale ediyoruz” diye.

Yaklaşık 40 dakika sonra da acı haberle geliyorlar.

Hemen **Gökçen**'e haber veriyorum, o da gece aileye açıklayacak.

Ben yoğun bakım kapısında bekliyorum.

Sedyeyle getiriyorlar **Okan**'ı.

Beyaz kefene sarılmış.

Asansörle indiriyoruz morga.

“Görmek ister misiniz?” diyor görevli.

Açıyor kefenin yüzünü.

Alnından öpüyorum.

Yukarı çıkıyorum.

O sırada annem gelmiş, ablalarım **Derya** ve **Deniz** gelmiş, yeğenim **Başak** ve **Attila** gelmiş.

Filiz, ben ve onlar birbirimize sımsıkı sarılıyoruz.

Ölüm şok edici ama yıkılmamak gerek.

Okan'ı memleketi Kars'a götürüp toprağa vermeliyiz.

Kars uzak, yollar karlı, süre kısıtlı.

Sabah hastanede buluşuyoruz.

Gökçen ve **Sara** abla sabah otobüsüne binip çıkmış yola.

Tuncer ve **Ali** Abi gelmiş, **Sakine** Abla gelmiş.

Ali, İBB ile cenazenin alımını ve Kars'a uçakla naklini ayarlıyor.

Uçak saat 12:20'de kalkacak.

Bir saat önce orada olmamız gerek.

Cenaze aracına biniyoruz **Tuncer** Abi ile, şoför adeta uçarak gidiyor.

Ali bir araçta tek, **Hazar** da **Filiz**'le birlikte **Ali** abisi ve **Sakine** ablası ile diğer bir araçta.

Ölüm belgesi **Tuncer** abiye teslim edildiği için **Tuncer** Abi ile birlikte THY kargo bölümüne gidiyoruz.

Resmi bir kargo prosedürü var.

Fiş dolduruyoruz, etiket veriyorlar, tabutun üzerine o kargo etiketini yapııştırıyoruz.

Kargonun ödemesini yapıyoruz ve çıkıyoruz.

Okan, Kars'a gideceği zaman hep uçakla gitmek isterdi.

Ablası **Sara** uçağa binemediği için kimi zamanlar onunla giderdi otobüsle, ne zor olurdu onun için ama ablasını yalnız da bırakamazdı.

Bu defa uçakla gidecek.

Ama koltukta değil tabutta.

Aynı uçağa binecek abileri ve ablası da.

Kars'ta buluşmak için sözleşiyor ve sarılıyoruz.

Ertesi günü Kars'tayız.

Her yer karla kaplı.

Tam **Okan**'ın istediği gibi.

Yıllardır Kars'ta yoğun kar yağmıyordu, O da buna söyleniyordu.

Geçen yıl annesini kaybetmişti. Biz cenazeye yetişememiştik, uçak yoktu. Ancak yedisi için gidebilmiştik.

Ailesi ile orada tanışmış ve çok sevmiştik.

Kars Kalesi'ne çıkıp fotoğraf çektirmiştik.

Hava o gün çok sıcaktı.

Seneye karlı havada gelelim diye sözleşmiştik.

Böyle olacağını nasıl bilebilirdik...

Evde öyle güzel bir helva kavrulmuştu ki "seneye geldiğimizde yine yeriz" demiştim.

Nereden bilirdim o helvanın **Okan** için olacağını.

Cenaze inanılmaz acı.

Herkes ağlıyor.

Ailesi perişan.

Biz de öyle, kimse ağlamasa da herkesin içi kan ağlıyor.

Kars'ın inanılmaz soğuğu belki sadece ayak parmaklarımızı değil yüreğimizi de donduruyor.

Okan'ı annesi ve babasının yanına gömüyoruz.

Toprak yumuşacık bu dondurucu soğuğa rağmen.

Evinde çekmecesinde sakladığı Türk bayrağını mezarına örtüyorum.

Üşümesin.

Vatan toprağı.

Vatan bayrağı.

Ve Okan.

Sonsuz kavuşma...

Ben cezaevinden çıktıktan sonra o kadar çok cenazeye katıldık ki.

Ünal Yaltırık...

Ergin Konuksever'in önce eşi sonra kendisi...

Ahsen Batur...

Ne güzel arkadaşlarım var.
Ne güzel ailelerimiz var.
Yaşam devam ediyor.
Birbirinize sarılarak...

Ali Doni'nin annesi...

Özgür Erdem'in annesi...

Sırrı Er'in annesi...

Nurcan Erdem'in babası...

Filiz'in anneannesi...

Serap Yeşiltuna'nın babası...

Necati Gültepe'nin eşi...

Hepsinde **Okan**'la birlikteydik.

Bu defa **Okan** bizi yalnız bırakıyor ve bu gerçekten ilk!

25 yıl boyunca ilk defa yok.

Her cenaze acı.

Bu defaki de öyle.

Ama her ölümün insanı yaşama bağlayan bir tarafı var.

Cenaze törenlerinin sosyolojisi gerçekten takdire şayan.

Toplumu ayakta tutan aile gerçeği orada çok daha güçlü bir şekilde çıkıyor ortaya.

Okan'ın ailesi hep uzakta olduğu için bir muhabbetimiz yoktu doğrusu. En son biz **Filiz**'le birlikte gittiğimizde tanışmış ve bir anda

kaynaşmıştık.

Okan'ın tercihini benimsemişlerdi, bizi kabullenmişlerdi.

Okan, ailesini uzaktan da olsa devrimci yapmıştı işte.

Ailesinin onca acı içinde bizi evde ağırlaması, sofraya kurması, bizi mutlu etmek için uğraşması...

Hayatın en önemli şeyi buydu.

Oğullarına ve onun tercihine sahip çıkan bir Türk ailesi.

Okan'ın ailesine bu gözle bakıyorum.

Sonra boşluğu dolduruyorum.

Hastaneye vardığımızda doktorlarla ilk konuşma sırasında kendimi kaybediyorum, ağlayarak bir yere çöküyorum.

Ameliyathane kapısında **Filiz** ve **Deniz** bekliyor, boşluğumu kapatıyorlar.

Deniz, **Filiz** ve **Kaya** üçü işleri bölüşüyor, herkesi haberdar ediyorlar.

Muhtemelen **Deniz**'in beni ağlarken gördüğü ilk an.

Ve sanırım benim de liderliğimi yapamadığım ilk an.

Bundan önce **Erkin**'in vefatında da yanımdaydı **Filiz**. Kıvrılmış cenin pozisyonu almıştım, saatlerce kalkamamıştım dizlerimden.

Her zaman olduğu gibi ailem yine yanımda.

Beni bu kadar perişan gördükleri için değil ama bu.

Çünkü **Okan** bizim evin çocuğuydu.

25 yıl boyunca kendi çocuklarını yalnız bırakmayan bir çocuktu o.

Ne mutlu bana diyorum.

Benim ailem ve **Okan**'ın ailesi.

Türk çocuğu asla öksüz değil.

İkinci boşluk yine bir ağlama krizi.

Doktor acı gerçeği söylemiş.

Ben aşağıda bekleyen arkadaşlara aktaracağım.

Sonra **Sırrı** abinin kollarına yığılıyorum.

Bu bir hafta boyunca tüm arkadaşları birlikteyiz, herkes gizli gizli ağlıyor.

Telefonla arayanlarla konuşmak mümkün değil, arayan herkes tutamıyor kendini ve ağlıyor.

Ve tam o sırada bir kısım arkadaş büroda olmak zorunda.

Sonuçta devrimci mücadele durmayacak.

Adana'da fuar başlayacak ve bu defa Okansız açacağımız fuarı.

Bu nedenle **Okan** için de çalışıyor arkadaşlar.

Arkadaşlar...

Evet ailenin tamamlayıcısı bu.

Ne güzel arkadaşlarım var.

Ne güzel ailelerimiz var.

Yaşam devam ediyor.

Birbirinize sarılarak... ◀

GÖKÇE FIRAT

Okan, bayrak ve vatan

Karstayız, eksi 10 derece, her yer buz tutmuş.

Okan'ı toprağa veriyoruz, evindeki bayrağı üzerine örtüyorum.

Okan, vatan toprağı ile ve uğruna yaşadığı bayrakla kucaklaşıyor.

2026 kabus gibi başladı, yılın ilk telefonu, **Kaya**'dandı, **Okan** fenalaşmıştı.

Ambulans... Acil... Yoğun bakım derken 5 Ocak akşamı **Okan**'ı morga indirdim.

Son bir bakış.

Alnından öptüm.

Artık **Okan** yoktu...

Cenaze feryat figan.

Yeğeni **Beyhan**, "Biz Okansız ne yaparız"

diye figan ediyor. Sonra bana dönüyor: "Asıl sen ne yaparsın Okansız?" diyor.

En keskin tespit bu.

Biz son 5 yıldır hep birlikteydik.

Büroda birlikte mesai, evlerimiz aynı yerde birlikte eve gidiş, pek çok zaman bizde yemek.

Fuara birlikte gidip standı birlikte hazırlarız, fuar biter birlikte döneriz.

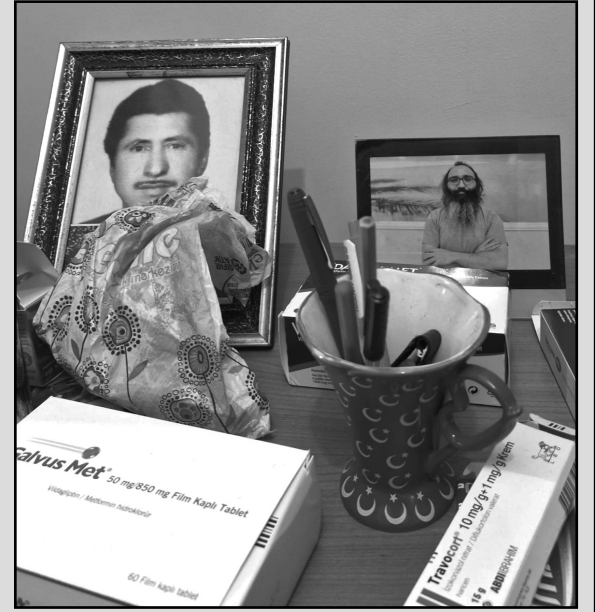
Gazeteyi birlikte hazırlarız, günlük yayını birlikte koordine ederiz.

O, benim elim kolum gibidir.

Evet, şimdi ben Okansız ne yaparım!

Son olarak evine gidiyorum eşyalarını toplamak için. Odasında bir sehpa, üzerinde bir çerçevede babasının resmi, yanında benimki.

Ne denir ki...

Evladımdı.

Türk Solu'nun da, Türk milletinin de...

25 yıl hiç sapmadan dimdik durdu yanımda, yanımda.

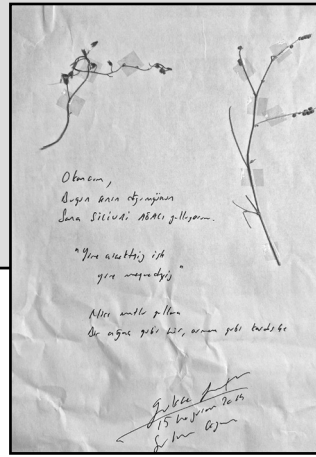
Vatan senden razı olsun çocuk! ◀

*Okan'a Silivri'den, hapishaneden
gönderdiğim doğum günü hediyesi...
Tarih 15 Haziran 2019...
Hâlâ saklıyormuş...*

*Okanım,
Bugün anın doğum günün
İsmin Silivri AĞACI gilliyorum.*

*"Yine azalettig iş
yine meşredig"*

*Alıcı mütli gillan
Bir ağacın gibi bir, arman gibi bardske*

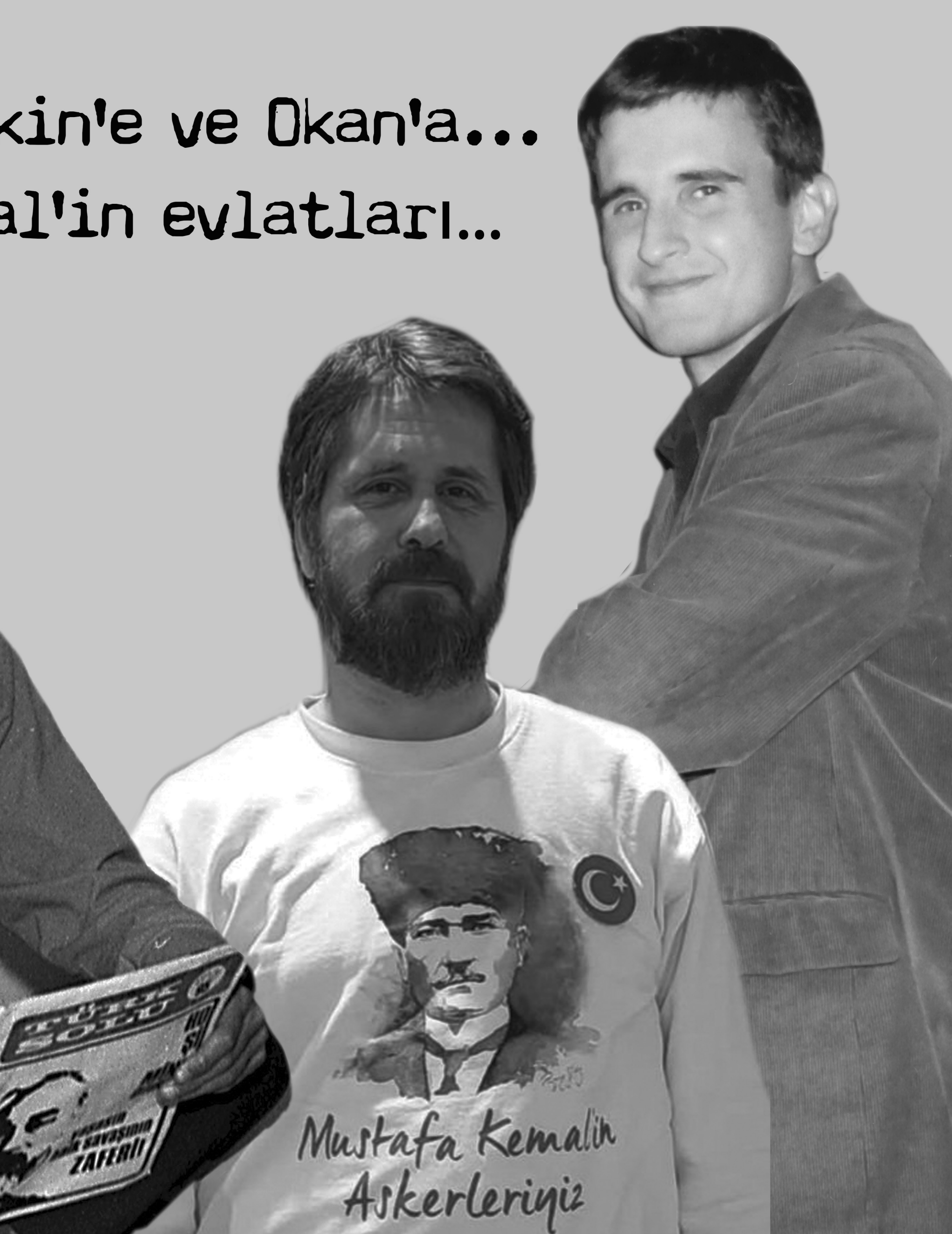

Okan Silivri kapısında... (2016)

Deniz'den Erh Mustafa Kema

kin'e ve Okan'a...
al'in evlatları...

Okan'ın ardından

Birlikte...

Birlikte üniversiteli olduk,
birlikte mücadeleye girdik.

Birlikte okuduk, birlikte yazdık.

Birlikte yürüdük, birlikte slogan
attık.

Birlikte afiş astık, birlikte bildiri
dağıttık.

Birlikte direndik, kafa tuttuk.

Birlikte alındık, birlikte
bırakıldık.

Birlikte dövüştük, birlikte
gülüştük.

Birlikte aç kaldık, birlikte ziyafet
çektik.

Birlikte güldük, birlikte ağladık.

Yoldaşımdı...

Kardeşımdı...

Devrimin, Atatürkçülüğün, **Türk
Solu**'nun ta kendisiydi...

O benim gençliğimdi...

Ruhu şâd olsun.

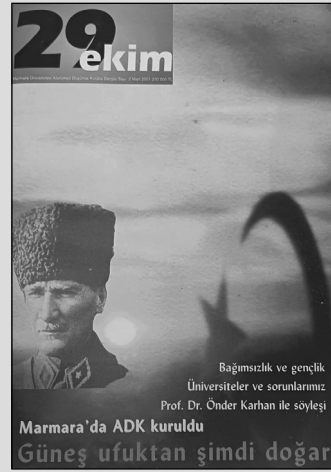
Uzun yaşamadı ama bu 45 yılı
doğru, tavizsiz, dolu dolu ve bir
devrimciye yakışır tarzda yaşadı.

Geriye, biri çok sevdiği yeğenleri
için yazdığı *Çocuklar için Atatürk*,
diğeri Türkiye'nin demografik
işgalini ele aldığı *Göçmen İstilas*
olmak üzere iki kitap, yüzlerce
Türk Solu ve **İleri** yazısı ve
hepsinden önemlisi devrimci,
tertemiz, örnek bir yaşam bıraktı.

Son 27 yılı neredeyse hiç
ayrılmadan aynı mücadelenin
içinde geçirdik.

Okan, bizim için yeri dolmaz
bir kayıp. Benim için bundan da
fazlası...

Sana layık bir ömrü yaşamak bize
de nasip olsun.

Marmara
Üniversitesi
ADK'nın yayın
organı 29 Ekim
ve dergide
Okan'ın yazısı.
(Mart 2001)

Devrimcilikle örülü ve adına gençlik denilen yıllar
onunla geçti. Birbirimizi hiç kırmadık. Yarı yolda
bırakmadık. Dengeli, ağırbaşlı, mübalağasız bulunmaz bir
dosttu... Başım dara düşse ilk arayacağım birkaç kişiden
biriydi. Şimdi sensiz kalan bu dünyaya alışmak da bir
görev... Ve seni kavgamızda yaşatmak...

Yoldaşım, arkadaşım, ana baba
ayrı öz kardeşim benim...

Seni çok özleyeceğim...

1998'in son günleri olmalı.
Marmara Üniversitesi Göztepe
Yerleşkesinde Teknik Eğitim
kantininde tanıştık **Okan**'la.

Ben o zamanlar Mühendislik

Fakültesi öğrencisiydim. O da
Atatürk Eğitim Fakültesi'nde tarih
okuyordu.

Bizi tanıştıran sınıf arkadaşım
Erkan Karaarslan olmuştu. O gün
beraberdik, dün Kars'ta yine onu
beraber vatan toprağına verdik.

O yıllarda Marmara'da Atatürkçü
Düşünce Kulübü'nü kurduk.

Onlarca etkinlik yaptık.

Afişler, okunan yüzlerce kitap,
bildiriler, konuşmalar, tartışmalar,
sloganlar...

Sonra 2000'de **İleri** dergisi,
2002'de **Türk Solu** geldi.
Atatürkçü, milliyetçi, devrimci
mücadele yükseldi. Sonra elbette
karşımıza çıkan her zamanki
maşalar...

Yaşadığımız en sert ve zor
süreçlerde birlikteydik.

En güzel, en neşeli, ağız dolusu
kahkahalarda da...

Okan, sadece mücadele
sahasında değil fikir kavgasında da
memlekete çok hizmet etti.

Politik zekası, kavrayışı çok
keskindi.

Yazdığı makaleler, köşe yazıları,
yazdığı ve editörlüğünü yaptığı
onlarca kitapla, ciddi bir külliyatı
Atatürkçü mücadeleye miras
bıraktı.

Tüm bunların ötesinde benim için
yeri çok farklıydı.

Her an yanımdaydı.

Devrimcilikle örülü ve adına
gençlik denilen yıllar onunla geçti.

Birbirimizi hiç kırmadık.

Yarı yolda bırakmadık.

Dengeli, ağırbaşlı, mübalağasız
bulunmaz bir dosttu...

Başım dara düşse ilk arayacağım
birkaç kişiden biriymi.

Şimdi sensiz kalan bu dünyaya
alışmak da bir görev...

Ve seni kavgamızda yaşatmak...

Hoşçakal.

Bedenin memleketin toprağına,
ruhun **Türk Solu**'na emanettir! ◀

KAYA ATABERK

Yarım kalan sadece bir ömür değil, yüreğimizdir Güle güle Okan...

► Okan'ı, Okan İşbecer'i, 25 yıllık yol arkadaşımı, kardeşimi toprağa vermenin ağırlığı var üzerimde.

Tanıştığımızda 90'ların sonuydu...

Türkiye'nin dört bir yanında üniversiteli gençlerin "Atatürkçü bir Türkiye" için ayağa kalktığı, fırtınalı ama umut dolu yıllar.

Okan, Marmara Üniversitesi ADK'daydı (Atatürkçü Düşünce Kulübü). Ben de Boğaziçi'nde...

Kampüslerimiz ayrıydı belki ama yüreklerimiz aynı dava için, aynı heyecanla çarpıyordu.

Hedefimiz büyüktü...

Türkiye'de "Yeni bir 68 Rüzgârı" yaratmak, Cumhuriyet'i gençliğin ateşiyle savunmak...

Sonra o ayrı nehirler birleşti, gürül gürül akan bir ırmağa dönüştü.

O Atatürkçü gençler bir araya geldi, ADKF'yi (ADK Federasyonu) kurduk.

Önce *İleri* dergisi, sonra *Türk Solu* gazetesi o inanç birliğinden doğdu.

Okan, tüm bu sürecin, o zorlu kuruluş kavgasının Marmara Üniversitesi'ndeki en yiğit önderlerindendi.

Okan, ön saflarda sadece slogan atanlardan değil, taşın altına elini değil gövdesini koyanlardandı.

O, işin mutfağında, hamalıydı bu davanın.

Kimsenin "ben yaparım" demeyeceği işleri bile omuzlayan,

"yoruldum" demeyi zül sayan, sadakatin ve vefanın ete kemiğe bürünmüş haliydi.

Ancak bizim kaybımız, bir dava arkadaşından çok daha fazlası.

Hayatımızın en canlı tanıklarından birini kaybettik.

Siyasetin o sert ve köşeli dünyasının dışında, hayatın en savunmasız, en insani anlarında hep o vardı yanımızda.

Annemi kaybettiğimde, mezarın başında elim ayağım titrerken, o küreğe benimle birlikte asılan, toprağı benimle birlikte atan oydu.

Babam o zorlu ameliyata girdiğinde, hastane koridorunda geçen o bitmek bilmez altı yedi saatlik bekleyişte; korkuyu, belirsizliği ve stresi benimle omuzlayan yine ondan başkası değildi.

Sadece hüznünde değil, en büyük sevinçlerimde de başucumdaydı.

Evlendiğim gün nikâhımda da tabii ki oradaydı.

Kızım **Begüm**'ü ilk kucağıma aldığımda da...

Bizim yoldaşlığımızda "tatil" bile kavgaya dahildi.

İnsanlar tatil beldelerinde, yazlıklarında dinlenirken; biz elimizde *Türk Solu*, sıcağın altında ter içinde ama büyük bir gururla gazete satardık.

Kitap fuarlarında Türkiye'nin dört bir yanını karış karış birlikte gezdik...

Her yeni kitabımız matbaadan çıktığında o mürekkep kokusunu ilk birlikte içimize çektik...

Omuz omuza afiş de astık...

Birlikte gözaltına da alındık, kavgaya da tutuştuk...

Başyazarımız **Gökçe Fırat** tutuklandığında, Silivri zindanının kapısında o soğuk nöbetleri birlikte tuttuk...

Umutsuzluğu da yaşadık, en büyük coşkuları da...

Yılbaşında halay çekerken de, ülkenin gidişatına öfkelenip sabahlara kadar tartışırken de duygumuz birdi.

Okan hep oradaydı...

Hep güven veren, varlığıyla güç katan...

Şimdi gazetenin mutfağında, tam karışındaki masası boş.

Yazı işlerine girdiğimde o sessiz ama vakur duruşunu göremeyeceğim...

"N'aber abi?" deyişini duyamayacak olmak canımı yakıyor.

Ama biz Okan'dan şunu öğrendik:

Dava adamı ölmez.

Bedeni toprağa girse de, fikirleri, emeği ve o Marmara koridorlarında yaktığı mücadele ateşi geride kalanların omuzlarında yükselir.

Okan kardeşim...

Gözün arkada kalmasın.

Benim can yoldaşım...

Türk Solu'nun sarsılmaz iradesi...

Senin o tertemiz kalbin, bizim en büyük mirasımızdır.

Hakkını helal et kardeşim.

Bizden yana varsa, sonuna kadar helal olsun.

Mekânın cennet, ruhun şad olsun.

Güle güle Okan... ◀

ÖZGÜR ERDEM

Biricik Okan

İlk tanıştığımızda **Okan** daha 18-19 yaşlarındaydı. Ben ise 21-22. Marmara Üniversitesi'nden bir arkadaşımızdı. Atatürkçü Düşünce Kulüpleri olarak "Cumhuriyet Tarihi Çalışma Grubu" kurmuştuk. **Okan** ile böylelikle yoldaş olduk. 2000 yılında ADKF'nin kuruluşuna öncülük edecek en değerli arkadaşlarımızdan biriydi.

Tarih öğretmenliğinde okuyordu **Okan**. Ama Cumhuriyet'i öğretmek ve savunmak için devrimciliği seçti. Daha doğal ne olabilirdi? 18 yaşında Kars'tan İstanbul'a gelmiş bir çocuk. Ancak Kemalist bilinci, Cumhuriyet tarihi bilgisi, devrimci şuuru üniversite "hocalarının" kat kat üstünde. **Deniz Gezmiş**'in, babasına dediği gibi. Bugünkü gençlik üniversiteleri kat kat aşmıştır.

Okan İşbecer'in kendisi Cumhuriyet'in bir eseridir, yurttaşlık bilincinin zirvelerinden biridir.

Okan kendisine hep "Mustafa Kemal'in askeri" derdi. Hayatında övündüğü tek "statü"!

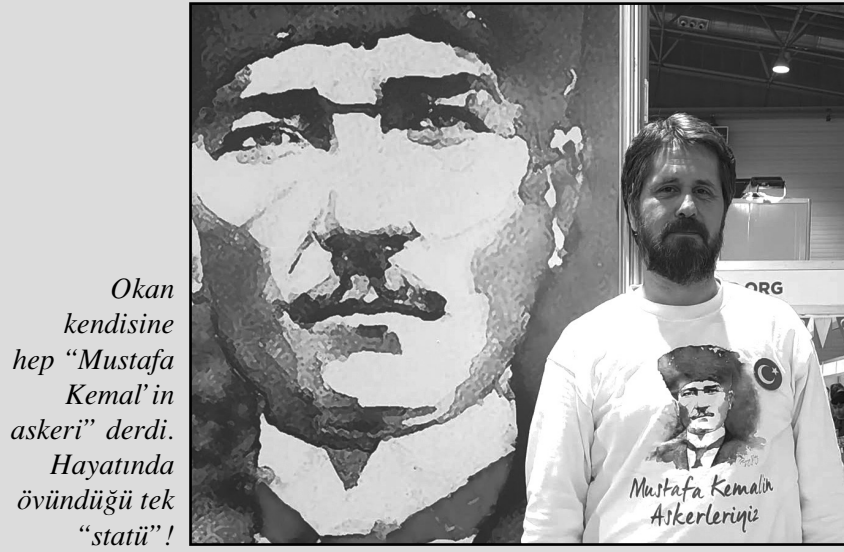
Atatürk de görseydi gurur duyardı onunla. İstiklâl Savaşımız ile yurda geri kazanılan Kars'ta, 100 yıl içinde Cumhuriyet ne yarattı? İşte böyle bir insan yarattı!

Kars'ta, Cumhuriyet Lisesi'nde okumuş bir emekçi çocuğu. Sadece alının teriyle yaşayan, sırtını sadece Cumhuriyet'e dayayan tertemiz bir aile. **Okan**'ın hayatındaki tek sermayesi ailesinden aldığı terbiye, vatanseverlik ahlâkı, Atatürkçü bilinç. Tertemiz bir cevher.

Okan'ın o cevheri yıllar geçtikçe parladı. O bizim sessiz devimizdi. Kendini belli etmez ama derinden hissettirirdi. **Türk Solu**'nun

Okan'la birlikte Serap Eser'in mezarı başında...

başından beri en mütevazı, en çalışkan militanlarındandı. Yıllar geçtikçe en zor yazıların, en çok mesai isteyen araştırmaların, en çarpıcı fikirlerin altına giren omuz oldu.

Okan vatanını, halkını, Türk milletini ve tarihini çok severdi. Onu dışarıdan gözlemleyen biri sakın biri gibi görürdü. Bunun nedeni her sohbete katılmaması, genelde dinlemeseydi. Ancak memleket meseleleri açılınca kısa ama vurucu cümlelerle fikrini mutlaka açıklardı.

Hayatı tamamen devrimci siyasetti. Hayatım boyunca gördüğüm en siyasi kişilerden biriydi. Konu politika ve ideolojiye geldiğinde **Okan**'ın yüzü birden aydınlanır, asla aklınıza gelmeyecek mizahi bir cümleyle son noktayı koyardı.

Okan kimdi dersenez, ben "aynı zamanda çok komik, bizi çok güldüren, hiç aklımıza gelmeyecek bir şakayla konuyu bağlayan bir yoldaşımızdı" derim. Biz yakın dostları onun bu yönünü de tanıyabildik. Ne mutlu bize.

Sessiz devimizin içinde sadece bir **Avcıoğlu** damarı değil, bir **Nasreddin Hoca** zekâsı da vardı. Onun bu mizahi mizacı ile **Türk Solu**'nun en çok okunan sayfalarından "Gündem" köşesinde okurlarımız da tanıştı.

Çok keskin bir tarih bilinci, bulunmaz bir siyasi zekâsı vardı. Kars çok devrimci yetiştirmişti ama **Okan** aynı zamanda eşsiz bir fikir adamıydı. Kalemile kuşaklar boyu yeni Cumhuriyet kuşaklarını aydınlatacak bir entelektüeldi.

Görev ayırt etmezdi. Sayısız zorluk, kavga, iş paylaştık. **Nazım Hikmet**'in "iş kardeşi" sözünün anlamı bizim hayatlarımızda **Okan**'dı. Bazen ne yattığımız yer ne yiyeceğimiz katık belli olurdu. **Okan** için bunlar hiç sorun olmazdı. Tek istediği yoldaşca bir sohbetti. Birlikte bir işi ele almak, her şeyi birlikte yaşamak, birlikte eğlenmek, birlikte dinlenmekti. Mutlu olmak için bu yeterdi. Bunca acı içinde tek tesellim, kardeşi gibi sevdiği **Kaya** ile çok güzel ve mutlu bir son gece geçirmiş olmasıdır. Sabah hepimiz karanlığa uyandık.

Kim bilir kaç kere birlikte gözüktü alındık. Üniversite yıllarımız özellikle kavgalı geçti. **Okan** ile nezarethane, adliye ve hastane anılarım çok. Dikişlerine baksak bugünkü AKP-MHP-PKK iktidarındaki herkesi görürüz.

Türk Solu ve **İleri**'nin ilk sayılarını çıkarmak için boya, badana, inşaat işleri yapmıştık.

Orada da **Okan** var.

Haber gelir, dergiler geldi aşağıya inilecek. Hemen bütün gençler aşağıya inmiş zincir oluşturmuş, elden ele taşıyor paketler.

Orada da **Okan** var.

Birlikte afişlemeye çıkıyoruz, bildiri dağıtıyoruz.

Orada da **Okan** var.

Kapı kapı gazetemizi satıyoruz. Polis gelir ihbarla, gecenin bir saati yine karakoldayız.

Orada da yanımda **Okan** var.

Toplantı yapılacak, yeni bir dergi çıkacak, konular tartışılıyor.

Orada da **Okan** var.

En son birlikte şehit kardeşimiz **Serap Eser**'in mezarı başındaydık. Onun bir elinde yine al bayrak. Diğer elinde şehidimizin resmi. Birlikte son fotoğrafımız.

Şimdi Okansız ne yapacağız biz? İçimden hiç çıkmıyor bu his. Uyurken acıyı unutuyorum. Uyandığımda yas yine başımı sarıyor. İlk aklıma gelen o oluyor.

Bir kere bana rahmetli babasıyla yaptıkları bir çalışmayı göstermişti. Kocaman bir demirbaş defteri. Her gün babası işten gelince, **Okan** ile otururlarmış. Gazetelerden haberleri işaretler, seçerlermiş. Kupürleri makasla keserek deftere yapıştırırlarmış. Tek tek bakmıştık **Okan** ile sayfalara. Yüzü aydınlanmıştı yine. Zaten çok güzel gülerdi. Kocaman bir güneş olurdu adeta tüm siması.

Bir sayfada **Özal** ile ilgili bir haberin kupürü. Öbür sayfada **Metin Oktay** ile ilgili bir haber. Başka bir sayfada **Gorbaçov**. Baba-oğul emeğiyle derlenmiş bu arşivi bin yıl sonra bir tarihçi eline alsaydı, 1980'lerin Türkiye'sini eksiksiz bir şekilde etüt edebilirdi. Sevgi ve akıl ile yetişen bir evlat böyle bir adam oluyordu demek.

*"Ya **Okan**, **Gökçe Başkan**'ın verdiği işlerin aynısını babanla yapmışsın sen yıllarca zaten küçük çocukken"* dediğimde epey gülmüştü.

Bazen hepimiz gibi kendi kendine söylenirdi. Ama hayatım boyunca başka biri hakkında söylendiğini hiç duymadım. Kimse hakkında tek bir kem sözü olmazdı. Dosdoğru, dümdüz biriydi. Çok dürüst, çok iyicildi.

Çocukları çok severdi. Son yazdığı kitabı, yeğeni **Azem** için: *Çocuklar için Atatürk*. Kitap kapağında **Azem**, rüyasında

Atatürk'ü görüyor. Hasret dolu rüyalarımıza şimdi **Okan** taşındı.

Türk Solu ailesi büyük yas içinde. Yıllar içinde Türk halkı da nasıl bir evladını yitirdiğini, onun yazılarını, eserlerini okudukça çok daha fazla idrak edecek. **Okan** yine sessiz sessiz devleşecek.

O bizim biricik **Okan**'ımızdı. Başka bir biricik kardeşimizi, **Erkin**'imizi yıllar önce Edirne'de vatan toprağına teslim ettik. **Okan** da Kars'ta bir kale gibi yükseliyor. Yüreklere vatan gibi geniş iki vatan evladı el ele, kol kola artık toprağın altında. Yaşarken gitmedikleri, çalışmadıkları il kalmamıştı. Serhat illerimizde memleketi bekliyorlar şimdi. **Türk Solu**'nun yüreğinin yarısı Edirne'ydi. Yarısı Kars'ta artık.

Gezi Parkı'na polisin son büyük baskınının olduğu gün onunla birlikteydik. Sabahki müdahaleyle AKM'nin önüne giren polis tomaların önünde hepimiz etten bir zincir oluşturmuştuk. Ellerimizde Türk Bayrakları, üzerimizde *"T.C. İlelebet"* yazıları. Sonra büyük bir saldırı oldu. Yüzlerce gaz bombası atıldı Taksim Meydanı'na. Babam nereye savruldu bilmiyorum. Ama ben Atatürk Anıtı'na doğru koştum. Ancak yönüm şaşmıştı. Kendimi Sular İdaresi ile Tarlabası'nın kesiştiği yerde buldum. Dumanlar bir metre ötesini göremiyordum. Gözümü açınca da yaş doluyordu. Sonra **Okan**'ın sesini duydum. Ben de ona bağırdım. Birbirimizi bulup el ele tutuştuk. Başka arkadaşları da bulduk. Yerlerde yatan iki kişiyi ayağa kaldırdık. Altı yedi kişilik bir zincir olmuştuk. Önce dumanlar içinden Atatürk Anıtı'nı seçtik. Anıt pusula gibi oldu. Anıt ulaştıktan sonra da Sıraselviler'e, **Türk Solu**'nun merkezine, güvenliğe ilerledik.

Sana kavuşacağım gün, dumanlar içinden beni bul, elimi tut oldu mu güzel kardeşim?

Şimdilik kaldığımız yerden devam ediyoruz **Okan**. Çok sevdiğin Türk Bayrağın ve **Türk Solu** davan hiç ellerimizden düşmeyecek. İyi ki seni tanıdım **Okan**. ◀

ALİ ÖZSOY

Gezi eylemlerinde Okan...

Okan, Gezi eylemleri sırasında Gezi Parkı'ndaki büyük Deniz Gezmiş posterini önünde...

Yine rüya değil

Yeni yıl hep heyecanla gelir. Bir önceki yıl yaşanan sıkıntılara veda edersin. Acılar, kederler geride kalır. Yani, sen öyle sanırsın.

1 Ocak sabahı acı acı çalan telefonla uyandık. Arayan **Kaya**'ydı. **Okan** hastalanmış.

Yedi dakika sonra **Okan**'lardaydık. Kapıda ambulans. Telefonun acı acı çalışı bir anda ambulansın acı çığlığına bıraktı yerini!

Onu nasıl bindirdik ambulansa, nasıl geçti o kara 6 gün hatırlamıyorum.

Akılda kalan gözyaşları, sessiz hıçkırıklar..

Bugün toprağa verdik **Okan**'ı. Çok severdi Kars'ı. Ama yazlarını daha çok severdi aslında.

Çocuklar için Atatürk kitabını yazmak için gelmişti Kars'a. Biz İstanbul'da nefes alamazken, arayıp ohh, burada serin serin

takılıyoruz diyordu. Şimdi yaz kış nefessiz bıraktı hepimizi.

Ailesine özel eşyalarını getirmek için uğradık evine. Çekmecesindeki bayrağını serdik üzerine üşümesin diye.

Fuarlar bizim için hep heyecandır. Okan da heyecanlanırdı. Ama *Çocuklar için Atatürk* kitabından sonra daha bir heyecanlanmaya başlamıştı. Kitabını alan çocuklarla tek tek sohbet ederdi. Cumartesi Adana Kitap Fuarı'nda olacağız.

İlk kez Okansız! Ama hep Okanlı!

Kaç gündür sabah kalkarken lütfen rüya olsun diye kalkıyorum. Maalesef rüya değil!

Kavgan kavgamızda! ◀

FİLİZ ÇAKIR

Sevgili **Okan**...

Sen gideli kaç gün oldu saymadım. Saymadım değil aslında sayamadım.

Çünkü yeni yılımızı kutlayıp, el sallayarak gidişin sanki az önce gibi.

Ah ne bilirdik ki; o el sallayışın sondu.

Derler ya her ölüm erken ölümdür diye. Ama seninki gerçekten de çok erkendi be **Okan**.

Sana kızmak geliyor içimden. Ama sen nereden bilecektin ki!

Evine gittik geçen akşam **Gökçe** ve **Kaya** ile.

Bizi sen karşılardın.

Bu kez o buz gibi evin kapısını biz açarak girdik içeriye. Sen yoktun. Geride senden çok şey bırakarak gitmişsin.

Odana girdik. Balkonlu görünce doluverdi gözlerim.

Çamaşırların **Okan**... Yıkayıp, sermişsin. Daha onlar kuruyamadan bırakıp gitmişsin be **Okan**...

Kitapların...

Kıyafete çok önem vermezdin ama kitapların kıymetliydi. Ben kitap yazınca hemen imzalatmıştım. Çok sevinmişim. Hele ilk İzmir fuarında ben mutlu olayım diye çocuklara benim kitabımı öneriyordun ya, nasıl seviniyordum. Ben de jest olsun diye senin

kitabını öneriyordum hemen.

Güzel bir ekip olmuşuk be **Okan**...

Senenin ilk fuarı Adana'ydı.

Sensiz ama her ânı senle olan ilk fuar. Tanıyan tanımayan herkes standımıza gelip baş sağlığı diledi.

Kimse inanmamış. Nasıl inalar ki **Okan**!

Hatırlar mısın, geçen sene çok güzel gülen bir çocuk kitabını almıştı. Geldi bu sene de. Yeni kitaplar aldı. Annesine sormuş, "**Okan Bey** hasta gelememiş," demiş. Beraber fotoğraf çektirdik. Giderken, "**Okan Bey'e** selam söyleyin," dedi. Annesiyle göz göze geldiğimizde ikimizin de gözleri dolmuştu.

Aldın mı **Okan** güzel gülen çocuğun selamını?

Hep derler ya; hayat bir gün biter. Geriye ne bıraktığın önemlidir diye.

Sen çok kıymetli şeyler bıraktın **Okan**.

Çocuklar için Atatürk kitabın nesiller boyu okunacak. Kitabını alan her çocukla bin kez daha yaşayacaksın.

Şimdi neredesin bilmiyorum ama sen hep davamızda olacaksın.

İyi ki vardın **Okan**! ◀

FİLİZ ÇAKIR

Rahat uyu kardeşim

Salı günü toprağa verdik **Okan**'ımızı...

Birkaç satır yazmak için bilgisayar başına oturdum. Zor olacağını biliyordum ama bu, zordan da öte...

Kelimeler, cümleler adeta direniyor çıkmamak için. Dile kolay, 25 yılın dostluğu bir anda dökülemiyor kelimelere.

Aslında yazılamayan, dostluktan öte ani gelen veda. O kadar yan yana, o kadar omuz omuzaydık ki, sonsuza kadar böyle devam edecek sanıyor insan.

Bu yazıyı yazarken kelimeleri aktığı gibi yazıyorum. Nasıl olsa **Okan** okuyacak, söylene de kızsada da düzeltip öyle gönderecektir baskıya...

2000'li yılların başında tanıştık **Okan**'la. İkimiz de öğrenciydik. Biri Marmara diğeri Çapa'da okuyan iki gencin ilk ortak noktaları ülkenin geleceğine ilişkin duydukları endişeydi. Bizimki

bir dava arkadaşlığı, bir yoldaşlıklı ilk etapta...

Yoldaşlık, çok geçmeden sıkı bir dostlukla perçinlendi. **Okan** hep vardı. Bir şeye ihtiyacın olsa, bir şey lazım olsa bilirdiniz ki **Okan** var.

Ama artık yok...

Çok zordur yitenin ardından yazmak. Herkes kendine göre bir **Okan** yazacaktır. Kiminin gördüğünü kimi görmeyecek, kiminin dikkat ettiğini kimi fark etmeyecektir. Ama herkesin ortak olduğu yegane gerçek, **Okan**'ın yılmaz bir Atatürkçü olduğudur.

Hayat herkesi biraz eğer, biraz bükür, yıpratır. **Okan**'a da bunları yaptı elbet. Ama hiçbir şey onu Atatürkçülük yolundan milim saptırmadı.

Okan, üniversiteye başladığı zaman **Mustafa Kemal**'in askeri idi, aramızdan da **Mustafa Kemal**'in askeri olarak ayrıldı. ◀

HAZAR ARISOY

Çocuklar bir başka severdi **Okan**'ı.

Saatlerce sıkılmadan oynar çocukla çocuk olurdu. Ne zaman büroya gidecek olsak **Oğuz Kağan**'ın gözleri parlardı. "**Okan**'ın Evi" ne gideceğiz diye havalara uçardı. **Okan**'ın Evi demek oyun demek eğlence demekti.

Oymamayı sevdiği kadar hediyelerle şımartmayı da severdi çocukları.

Sadece çocuklar değil etrafında kim varsa nasibini alırdı **Okan**'ın hediyelerinden...

Eline geçen her kuruşu etrafındakilere harcardı **Okan**. Ya yemek ya çay ısmarlar, ufak

hediyelerle etrafındakileri mutlu ederdi.

Geçen sene bir fuarda gezerken bu kupayı görmüş, "**Doktor ben sana bunu alıyorum**" demişti. Bilirdim ki direnmenin bir anlamı yoktu. Karşı koymamış, mutlu da olmuşum...

Bugün yine bir fuardayız. Elimde **Okan**'ın aldığı kupa var ama **Okan** yok.

Ben üzgün, aldığı kupa öksüz...

Bir kupanın hüznü olur mu demeyin, oluyormuş meğer... ◀

HAZAR ARISOY

Okan Abi'yi kaybetmek

Okulda sıradan bir gün daha sona eriyor. Servise doğru yürüyorum. Telefonuma bakarken hiç görmeyi beklemediğim ve görmemeyi umduğum bir paylaşım görüyorum: "**Okan İşbecer'i kaybettik...**"

Açıkçası ben, böyle bir haber aldığımda gözyaşlarına boğulan insanlardan biri değilim. Ben, bu paylaşımı gördüğümde içimden üzüldüm, dışarıya da üzüntümü belli etmedim. Servisteki arkadaşşıma dahi söylemedim, ki onunla neredeyse her şeyimi paylaşırdım. Ama bunu söylememeyi tercih ettim çünkü paylaşırdım ben bu kaybın gerçek boyutunu düşünmeye başlayacaktım ve gerçekten

gözyaşlarına boğulacaktım.

Okan Abi ile bir sürü güzel anımız olmuştu. Bana hep çok iyi davranırdı. Ben editörlük yapıp hataları ona gönderirken bile bir iş havasında değil, bir arkadaş olarak cevap verirdi bana. Fuarlar dışında pek görüşmezdik ama birlikteyken zaman çok eğlenceli geçerdi. Benimle oyunlar oynardı. Şimdi bu yazıyı yazarken düşünüyorum da eğer hayatta iyi bir yerlere gelsem, **Okan Abi**'nin bunda katkısı çok büyük olacaktır.

Bir iki gün sonra, yani bugün, yazılmış diğer yazıları okudum ve gerçekten çok duygulandım. **Okan Abi**'nin benim hayatımda da büyük

bir yeri vardı ama bu kadar yakın bir arkadaşı kaybetmek gerçekten zor olsa gerek. Hele de bu kadar iyi kalpli bir insanı...

Ama hayat sürer, gider. Sevdiklerimizi kaybederiz, yakınlarımızın yokluğunu hissederiz, ama onları hatırlayıp hayata devam etmekten başka bir şey gelmez elimizden. Hayatın işleyişi böyledir. O yüzden her gün kendime sürekli onu düşünüp üzülmemeyi hatırlatıyorum. Çünkü böyle bir olayın ardından hep onu düşünürsek başka bir hayatı daha zehir etmiş oluruz. Kendimizinkini... ◀

OĞUZ KAĞAN ARISOY

Okan'ımızı unutamayız

► İyi bir evlat, iyi bir kardeş, iyi bir arkadaş iyi bir yoldaşı O... Benim için ise hepsiydi.

Her türlü zorluğa rağmen ayakta kalan **Türk Solu**'nun harcında, temelinde fikirleri olan, alın teri olandı o.

İlk sayısından son sayısına kadar yazdığı yazıları ile dünya gündemini okura aktardı.

Hepsi yüzlerce kitap değerinde yazılardı onlar.

İlk kitabı *Göçmen İstilas* çıktığında ve imzalarırken, belki de bu sebeple her zamanki gibi sakindi, olgundu, mütevaziydi.

Çocuklar için Atatürk kitabı ise onu çok heyecanlandırdı.

Çok sevdiği Atatürk ile çok

sevdiği yeğenlerinden **Azem**'i bir araya getirmişti.

Kitabını imzalarken çocuklarla sohbetler yapıyor, çok mutlu oluyordu.

Ben de çok defa durup o tabloya bakıyordum.

Meğer bir daha tanık olamayacaktım...

Adana'ya birlikte gidecektik, yine birlikte çalışacaktık.

Onsuz yolculuğu, onsuz fuarı düşününce çok zorlandım.

Kolay da olmadı tabii...

Çocuklar kitabını seçip istediklerinde onun gülen yüzü, neşeli konuşmaları gözümde canlandı.

Aramızda gibiydi. Öyle hayal ettim.

Atatürk kitabının bir çok evde olacağını, hiç unutulmayacağını düşündüm.

Teselli buldum.

Hiç kuşkusuz, **Atatürk**'ün gerçek evladıydı, askeriydi.

Yazılarıyla, eylemleriyle hiç çekinmeden görevini yaptı.

O çok sakın **Okan**'ımız, **Atatürk**'e en küçük bir söz söylenmesine tahammül edemez

çok sert tepki verirdi.

Gökçe için de aynı tavrı alırdı.

O, sevdiği işi yaptığı, istediği yerde olduğu için hep pozitif, hep uyumluydu.

İyiymi, dürüsttü, mütevazıydı gönlü zengindi.

Çok sevdiği ailesine tertemiz bir isim bıraktı.

Güzel çocuk, huzur içinde uyu. ◀

SEVİM TURAL

“Beyaz bir ses” oldu Okan

► **Okan** arkadaşımızı toprağa verdik.

25 yıllık mücadele arkadaşım; sadece aynı kavgayı değil gençliğimi paylaştığım arkadaşım.

Son anlarını hastane koridorunda paylaşacağımı hiç düşünmezdim.

Son mesajlaşmamıza bakıyorum.

Gazetenin internet sayfasına baktığımda onun adının olmadığını fark etmiştim.

Sayfayı düzenleyen oydu.

Gazetenin her yazısını titizlikle hazırlardı.

Ama kendi adının olup olmamasını önemsemiyordu bile.

O zaten mücadelenin her aşamasındaydı.

Her ölüm erken ölüm, **Okan**'ın daha söyleyecek çok sözü vardı.

Aynı yaşta olduğumuz için ister istemez ölümün her an yanımda olduğunu hatırladım.

Hiçbir şeyi ertelemeyen, herkese sıkı sıkı sarılarak yaşamalı insan.

Soğuk Kars gününde aklıma Ülkü Tamer'in şiiri geldi:

“Bir soğuk yel eser

Üşür ölüm bile

Anlatır akan kanı

Beyaz sesiyle”

Okan memleketini severek anlatırdı. Soğuşunu da severdi. Ama Kars'ı sevmesinin nedenini cenazesinde anladım. Ailesi onu sevgiyle kucaklıyordu. Ailenin en küçüğü, herkesin kardeşi, oğluydu.

Feryat figan cenazesini kaldırdık.

Ağıtlar yüreğimizi dağladı:

“Al bayrağı, **Atatürk**'ü bu kadar mı severdin Okanım...”

Giderken arkasında buruk bir acı, sessiz bir sayfa ama bizlere onurlu bir miras bıraktı.

Şimdi bize düşen, yarım bıraktığı o cümleleri tamamlamak ve bıraktığı yerden mücadele azmiyle devam etmektir.

Güle güle kardeşim, gençliğim, yol arkadaşım...

Kars'ın o “beyaz sesi”nde daima yaşayacaksın. ◀

RAHİME CURA

Okan İşbecer'i nasıl mı bilirdik?

"Nasıl bilirdiniz?"

Ne kadar önemli bir soruymuş!

Gazete nüshası matbaadan yeni gelmişti. Hiç tanımayanın belki soğuk bulacağı mizacıyla yaklaşp, ilk yazımdan ötürü sıcak bir tebrikte bulunmuştu.

Neredeyse 15 yıl olacak... **Okan** hep böyleydi. Tavrı bıçak gibi keskin, gülüşü kor gibi sıcaktı.

Şimdi Kars'ın dondurucu havasında titriyorum. Ama **Okan**'ın sıcaklığından başka bir şeyi hatırlatmıyor bu.

Ayak parmaklarımı bir ara hissetmez oluyorum. Yoldaşlığı, tertemiz kalbi, ince düşüncesi aklıma geliyor. Giriyoruz taziye yerine, en sonunda ayaklarım ısınıyor. Ama kalbimdeki buz gibi boşluğu ne yapacağım?

Yoğun bakımda yaşadıklarım, benzer bir tezattı. Vücudu ateş gibiydi. Ama yokluğuyla

bizi titretmeye başlamıştı bile...

Hayatımda bu kadar ölçülü ve saygılı, bu kadar tavrı net ama en keskin ânında bile bu kadar kibar, pek az insan tanıdım.

Tek lokmasını düşünmeden paylaşan, varlıkta da yoklukta da beraber olabilen, hep sahiplenici ve hep düşünceli...

Kavgası **Atatürk**'tü, vatandı, milletti. Kavgası gibi samimi yaşadı; yaşadığı gibi dostça, mertçe kavga etti. Milim sapmadı.

Arkasında son derece değerli iki kitap ve sayısız makale ile dev gibi bir fikirsel mücadele külliyatı bırakıyor.

Okan, giderken son bir ders daha verdi. Bizi **Okan**'ın niyetine bağrına basan, bizim de yine **Okan**'ın niyetine sarıldığımız ailesinden, yakınlarından bunu gördük. Mücadelesini sevdiklerinden ve ailesinden soyutlamamış, aksine bunları benliğinde birleştirmişti. Ama zaten **Okan**, böyle bir ailenin çocuğuydu.

Aileden aldığını kavgasına taşımıştı.

Ne mutlu **Okan**'a! Ve ne mutlu bize!

Onun alnı ak, başı dik, tertemiz mirasıyla yaşayacağız. ◀

OZAN PEKGÖZ

Kavgan kavgamdır

Tanışalı çok olmamıştı ancak 40 yıllık arkadaş gibi samimi olmuştu.

Ankara'daki fuarda, bana göre Türkiye'deki göçmen sorununda tek olan eserini imzalayıp bana verdiğinde çok ama çok mutlu olmuşum.

Çünkü okuduğunuzda göreceksiniz ki bu kitap, hem çok cesur yazılmıştı hem de yazarın kişi bedeninin her hücresinin bütün zerresine kadar Atatürkçü, solcu ve Türkçüydü.

Kemalizmin 6 ilkesinin her bir okunu benliğinde yaşayan tam bir Atatürkçüydü.

Konuşmalarımızda üniversite yıllarından beri yaptıklarını ve yaşadıklarını anlattıkça hep gözüme daha büyük göründü.

En son 2025 yılının son saatlerinde telefonla konuşmuştu. Maalesef 2026 yılının ilk saatlerinde hastaneye kaldırıldığını öğrendim.

Ve dün toprağa verildi.

Çok genç insanın şehadetini görmüş biri olarak, bu ölüm çok erkendi Okan kardeşim.

Ruhun şad olsun.

Kavgan kavgamdır.

Rahat uyu! ◀

**MEHMET SAHİL
DERİCİ**

Dimero

Bu yazı, 3 Ocak 2026'da kaleme alındı. Bitmedi. Bitirmek istemiyordu.

Nefes aldığımıza şükredelim.

Gencecik bir insan felç olmuş. Yoğun bakımda. Doktor umudu kesmiş. "*Dönüşü olmaz*" demiş.

Kardeşleri, arkadaşları, sevdikleri dua ediyor. **İleri Yayınları** Başyazarı **Gökçe Fırat** şöyle dedi: "*Bir rüya olsa da hep birlikte rüyadan uyandık desek olur mu?*"

Olur.

Mesut'a şöyle demişti. **Mesut Bey** der ki; "*Bu dünyadaki hayatımız önceki dünyanın ahiretidir.*"

Neden olmasın!

Okan Bey'i ziyarete gitmişti Florya'ya, hastane sessizliğe gömülmüş gibiydi.

Acelen neydi **Okan**, derdin neydi **Okan**, iyi bir insan olmanın ötesinde. Haydi uyan artık.

Yüreğin altıncı hissi sanki akıl dışına çıkıp, beklenmeyen dirilişi akla geri çevirdi. Ve adına "*Dimero*" dedi.

Okan'dan beklenmeyen dirilişi bekler oldu.

Uzun uzun konuştu **Rahime Hanım**'la.

Akıl gözü ile ulaşalım, akıl sesiyle ulaşalım **Okan**'a dedi en önemli beklentisiyle.

"*Okan'a Fısıltılar*" diye başlık atmıştı yazıya, beklenmeyen dirilişi bekler beklemez, "*Dimero*" nun doğuşuna neden oldu.

Her olayın, her olgunun ardında bir güç, bir kuvvet olur. Vardır o.

İyi bir insan olmanın ardındaki kuvveti, sevenlerinin gönüllerinde yer almasına neden oldu.

Gönülden gönüllere köprüler kurdu. Gönül bağların güçlü olsun **Okan Bey**. ◀

HÜSEYİN ERGÜL

Okan İşbecer'in ardından

Bazı insanlar vardır; kalabalıklar içinde fark edilmezler ama yokluklarıyla bir boşluk açarlar. Gürültü yapmazlar, kendilerini öne çıkarmazlar; fakat çekildiklerinde geriye sessiz bir eksiklik kalır. **Okan İşbecer**, işte tam da böyle bir insandı. Onun gidişi, sadece bir yazarın kaybı değil; bir toplumun nezâket, vicdan ve zarâfet timsali bir insandan mahrum kalmasıdır.

Gazetemizin kuruluşundan itibaren **Türk Solu**'nda yazarlık yapan **Okan**, kalemiyle olduğu kadar duruşuyla da bu çatıya değer kattı. Yazmak onun için bir vitrin değil, bir sorumluluktur. Cümlelerini süslemekten çok, anlamını taşımaya çalışırdı. Sert meseleleri ele alırken bile insanı incitmeyen bir dili vardı. Çünkü o, önce insan olmayı bilenlerdendi.

Onu tanıyan herkesin ortak bir hissi vardır: **Okan** çok naifti. Ama bu naiflik zayıflık değildi; bilakis güçlü bir karakterin sessiz

ifadesiydi. Kimseyi kırmadan mesafe koyabilen, haddini bilen ama kimsenin haddini aşmasına da izin vermeyen bir asaleti vardı. Günümüzün hoyrat dünyasında nadir rastlanan bir erdemdi bu.

Aynı yayınevinde yazar olmak, zamanla meslektaşlığın ötesinde bir gönül bağına da beraberinde getirdi. İmza günleri bunun en somut tanığıydı. Yorucu, kalabalık, çoğu zaman insanı tüketen o günlerde bile **Okan**, nezaketinden bir an bile ödün vermezdi. Beni hiç kırmadı. Saygıda asla kusur etmedi. Küçük bir selamı, kısa bir sohbeti, içten bir tebessümü ihmal etmezdi. Bunlar belki yazıya dökülmez ama insanın hafızasına kazınır. **Okan**, böyle izler bırakan biriydi.

1 Ocak 2026 sabahı geçirdiği ağır inme haberi, hepimizi derinden sarstı. "*İyi olacak*" umuduna tutunduk. Yoğun bakımda süren mücadelede zaman ağır aktı, dualar eksik olmadı. O sessiz, vakur insanın bu zorlu sınavdan

da zarâfetle çıkacağına inanmak istedik. Ama hayat bazen inatla susar; insanın elinden hiçbir şey gelmez.

5 Ocak 2026 günü... Bu kelime bile acıyı tarif etmeye yetmiyor. Değerli arkadaşımızı, kardeşimizi kaybettik. Ardından söylenecek her söz eksik, her cümle yarım kaldı. Çünkü bazı insanların yokluğu, kelimelerle doldurulamaz.

Okan İşbecer ardında sadece köşe yazıları bırakmadı. Ardında temiz bir isim, başı dik bir hayat ve saygıyla anılacak bir hatıra bıraktı. Onu tanıyan herkesin dilinde aynı cümle var: "*İyi bir insandı.*" Bu cümle, belki de bir insanın ardından söylenebilecek en kıymetli mirastır.

Biz onu, yazılarıyla olduğu kadar duruşuyla, sessiz asaletiyle, nezâketiyle hatırlayacağız. **Türk Solu** ailesinin hafızasında adı hep bu yönleriyle yaşayacak. Onun yokluğu hissedilecek; ama bıraktığı iz, yolumuzu aydınlatmaya devam edecek.

Mekânın inceliğin kadar huzurlu olsun **Okan**. Kalemın sustu belki ama sözlerin, duruşun ve insanlığın yaşamaya devam ediyor.

Başımız sağ olsun... Acımız derin, hatıran daim... ◀

SIRRI ER

Bir Alp düştü

Bir alp düştü.

Okan İşbecer.

Alp düşer, yer sarsılmaz sanılır; oysa sarsılan topraktan çok, insanın içidir.

Bugün eksilen bir beden değil yalnızca, bir duruş, bir söz eri, bir yol arkadaşısıdır.

Okan, Türk Solu gazetesinin yazarıydı, **İleri Yayınları**'nın editörüydü.

Ama bunlar adın önüne yazılanlardı.

Asıl adı, taşıdığı yükü anlamlıydı.

Her sabah yazıları konuşurduk.

Sözü tartardık, cümleyi eğer miyiz eğmez miyiz bakardık.

Yorumların dedikodusunu yapardık.

Kim huzursuz olmuş, kim niçin rahatsızlanmış...

Okan bilirdi:

Doğru söz, rahat döşekte yatmaz.

Türkçüydi **Okan**.

Süslemekten Türkçü. Bağırmandan Türkçü.

Kökünü bilen, soyunu unutmayanlardan.

Sözünü Orhun'dan alıp bugüne taşıyanlardandı.

Atatürkçüydü. Ama dar gün Atatürkçüsü.

Kalabalık dağılınca da aynı yerde duranlardan.

"*Mustafa Kemal*'in askerleriyiz" sözünü bu yüzden severdi.

Bu söz onun için övünç değil, ant idi.

Yemin idi.

Yük idi.

Askerliğin ne demek olduğunu bilirdi.

Boyun eğmek değil, emaneti korumak olduğunu.

Cumhuriyet'in bir armağan değil, kanla, akılla ve inatla tutulmuş bir ant olduğunu.

Yazarken sözü eğip bükmedi.

Editörlükte yanlısın üstünü örtmedi.

Sessiz kaldığı yerde bile tarafı belliydi.

Çünkü **Okan**, yönü şaşanlardan değildi.

Şimdi bir alp düştü.

Ama budun yetim kalmaz.

Çünkü alp düşer, iz kalır.

Yol kalır.

Okan ardında boşluk bırakmadı.

Bir çizgi bıraktı.

O çizgiyi bozmak yok, inceltmek yok, terk etmek yok.

Bize düşen, sözü diri tutmak, yolu şaşmamak, emaneti taşımaktır.

Tinin şad olsun **Okan**.

Adın unutulmasın.

Sözün yarım kalmasın.

Cumhuriyet seni bilsin, biz seni unutmayalım. ◀

ESPİNA AYAS

Okan içimi yaktı

Kitapların arasında, yazdıkları yapıtların arkasında; yüzlerinde halkının kurtuluş umudu, **Atatürk**'ün kavgası, devrimciliğin vicdanı ile bezeli, coşkuyla satıyorlardı kitaplarını. Okurlarına “neden ve niçin” yazdıklarını anlatıyorlardı, çünkü kendileri yazıyor, imzalarını, emeklerine bandıkları kalemle atıyorlardı. Onlar **Atatürk**'ün askerleriydi!

Genç **Okan**'ı o genç yazarların arasında görüp tanıdım. Birbirinin eşi, birbirinin vazgeçilmezi, birbirinin yoldaşı bu ulusal devrimci gençler, “umudum olan devrimci mücadelenin bedenleşmiş yazarlarıydı.” Bugün aramızdan ayrıldığını üzümlere duyduğum sevgili **Okan**'a içim yandı! Olağanüstü zekâsı, kıvrak ve sorumluluk taşıyan kalemi, o kalemi kullanacak yürekliliği kişiliğinin ta kendisiydi. İçim yanıyor evet; gençliğini, hedeflerini, sevdiklerini, dostlarını ve yoldaşlarını bırakıp gitti!

Çok yeni tanıdım, ama uzun yıllardır tanışıyormuşçasına çok sevmiştim **Okan**'ı. Yaşamımın sonuna değin de unutmayacağım. **Okan İşbecer**, Türkiye'nin ihtiyacı olan Atatürkçü, ulusalcı, devrimci gençliğin donanımlı ve yetişkin örneğiydi. Yazılarında dürüst ve sakınmasız, kişiliğinde sakin, Anadolu'dan taşıdığı devrimciliği iş için değil, öyle düşündüğü için omuzlayan bir genç yazardı.

İleri Yayınları, çok saygın bir emekçisini yitirdi. Böylesine zamansızca, “benden bu kadar” dercesine acımasızca okurlarını, arkadaşlarını ve umutlarını bırakıp bir yere gitmezdi, gidemezdi! Yaşamın dünü, bugünü ve yarını olmadığını anımsatmak sanki ona kalmıştı!

Bir hafta önce yazıştığım **Okan** şu an yok!

Ailesine, sevenlerine, **İleri Yayınları** çatısı altında **Okan**'la omuz omuza çalışan dostlarım **Gökçe Fırat**, **Filiz Çakır**, **Hazar Arısoy**, **Kaya Ataberk**, **Özgür Erdem** ve **Rahime Cura**'ya başsağlığı diliyorum.

Allah rahmet eylesin.

Kitaplarıyla, güler yüzüyle, dostluğuyla yüreğimizde yaşayacaksınız **Okan** oğlum... ◀

HASAN SEYFETTİN TEOMAN

Okan Yoldaş ve ben

2026, ne kadar berbat bir yıl olacağını vurgularcasına henüz daha ilk saatlerinde bizleri yoklamıştı.

Türkiye Atatürkçü bir aydınını, Türk basını eşsiz bir emekçisini, **Türk Solu** ailesi ise cesur bir kalemini ve aslında her şeyi olan biricik **Okan**'ını kaybetti... Türk Devrimi'nin yılmaz savunucularından tarihçi ve yazar Sayın **Okan İşbecer**, 5 Ocak 2026 Pazartesi günü ebediyete intikal etti.

Tanıtmaktan ve birlikte çalışmaktan her zaman şeref duyduğum **Okan** yoldaşımızın genç ve çok ani vefatı hepimizi derin bir hüznə boğmuştur. Onun yokluğuna alışmak hiç kolay olmayacak.

Merhum **Okan İşbecer**, haddizatında o kadar dolu ve yaklaşımla karşısındakini o denli motive ediciydi ki ben bile bazı haftalar hiç hesapta yokken kendisi ile gerçekleştirdiğim birkaç dakikalık telefon görüşmesi neticesinde ya da bir mesajı üzerine “Cuma yazısı” kaleme alabiliyordum. Evet, “Cuma yazıları” diyorduk kendi aramızda, zira perşembe geceden ya da cuma sabahı erken saatlerde **Okan** hocam yazılarını alıyor ve yayına hazır hale getiriyordu.

Aramızdaki diyalogların şablonu şu şekildeydi:

O.İ: Mutlu Bey yazı ne âlemde, var mı bir şeyler?

M.Y: Hocam günaydın/hayırlı akşamlar. Bu haftaki yazıyı hazırladım, son bir okuma yapıp geçiyorum. Saygılarımla.

O.İ: Tamamdır Mutlu Bey. Ben dizgisini yapar birazdan/sabaha yayınlanacak şekilde ayarlarım. Ailenize de selamlarımı iletiniz. İyi hafta sonları dilerim.

Art arda düzenlenen fuarların o yoğun temposu arasında bile yardıma ihtiyaç duyduğumuz her an bir telefon mesafesindeydi **Okan** hocam. Türkçe kullanımı ve dile hâkimiyeti ise bambaşka bir seviyeydi. Öyle ki benim gibi Türkçe takıntısı had safhada olan birisi için onun varlığı çok büyük bir avantajdı.

Fuar dönemlerinin sona erdiği bir ara bana “**Mutlu Bey**, ortalık biraz duruldu. Şöyle bir iki ay kısmen rahatız ve İstanbul'da olacağım. Yazılarımın yayın günü sizinki gibi Cuma olacak.” dediğinde çok sevinmiştim. Artık Cuma sabahları iki yazarın köşe yazısı çıkacaktı: **Mutlu Yılmaz** ve **Okan İşbecer**...

Tabii gündemin zorlamasıyla cumalar

haricinde de yazılar yazıyorduk. Bunların en önemlileri **İleri** dergisi için hazırlanan daha akademik içerikteki yazılar ve **Türk Solu** gazetesinin basılı nüshaları için verdiğimiz özel yazılardı. İşte yılbaşından iki gün önceki son konuşmamız da yine gazetenin yeni sayısı ve içerikteki yazılar hakkındaydı. Yazıyı en geç 2 Ocak günü elinde olacak şekilde hazırlayabilirsem basılabileceğini söylüyordu. Ben de “Peki hocam” dedim ve 2026'ya dair karşılıklı güzel temennilerle konuşmayı tamamladık.

2 Ocak sabahı söz verdiğim şekilde yazıyı gönderdim ama karşı taraftan gelen mesaj şok ediciydi... **Okan Hoca** bir gün önce inme geçirmiş ve halihazırda komadaymış! Birkaç günlük mücadelenin sonunda da kaybettik maalesef. İmzamı taşıyan 2 Ocak tarihli o yazı da öylece orada bekliyordu çünkü tüm yazılar gibi o da öksüz kalmıştı.

Değerli **Okan** hocam, geride bıraktığınız eserleri yolumuzdaki ışıklar olarak kabul ediyor ve o yolda yürümeye devam ediyoruz.

Ruhunuz şad, mekanınız cennet olsun. ◀

MUTLU YILMAZ

**HERKES SUSAR
TÜRK SOLU SUSMAZ**

**TÜRK BASINININ MUHALİF SESİ
12 OCAK'TA BAYİLERDE**

www.turksolu.org

TÜRK SOLU